

SPEIDER JUL

1941

SPEJDER JUL

INDHOLD

MEN DET SKETE I DE DAGE...

Af Fritz Lerche

DANMARK

Digt af Gunnar Jørgensen

EN GRØNLÆNDERDRENGS JUL

Skildring af Dina Ostermann

MOGENS OG HOLSTENERNE

Fortælling af H. Magleby Sørensen

Illustreret af Aage Gotved

IDEALERNES BANNER

Digt af Ove Gude Fure

SPILLEMAND NAVNLØS

Julefortælling af Axel Moe

Illustreret af Leif Wegner

DANMARK I TUSIND AAR

Gengivelse af historiske Malerier

BALOO OG ULVEUNGERNE

Helsides Junglebogstegning af Aage Gotved

REJSELIV I NORDJAPANS SNEVINTER

Oplevelser af Emil Fenger

SKOVSOENS HEMMELIGHED

Spejderfortælling af Bang Andersen

Illustreret af Thora Lund

SKIPPER ENOKSENS LANGE NÆSE

Humoreske ved Sigurd Togeby

DA BOFFELPATRULJEN TALTE 60 MAND

Af Peter Svupstiks Spejderskrøner

Illustreret af Leo Fredsbjerg

PRÆMIE - KRYDS - OG - TVÆRS

LIGE FOR LIGE

Tegneserie af Leo Fredsbjerg

REDIGERET AF GUNNAR IPSEN

Omslagsbillede: Firefarvetegning af Axel Mathiesen

Bagsiden tegnet af Aage Gotved

Nærværende Ramme tegnet af Gotfred Mortensen

UDGIVET AF DET DANSKE SPEJDERKORPS OG KFUM-SPEJDERNE I DANMARK

Trykt i: Det Berlingske Bogtrykkeri A.S. . København

1941

1 Kr.

1 Kr.

Gm 41

Men det skete i de Dage...

Af Fritz Lerche

Vi møder i de første Par Kapitler i Lukasevangeliet Navnene paa nogle af Verdens mægtigste. En Befaling udgik fra Kejser Augustus. Endnu ser vi hans myndige Træk i mange efterladte Billedstøtter af ham. Den Kejser under hvis Regeringstid Romerriget blomstrede grundet paa hans Dygtighed og Virkelyst. Hans Rige strakte sig fra Frankrigs Kyster indtil Persiens Grænser. Hans kongelige Slot hævede sig skønt og fornemt over Byen Rom. En Befaling udgik, og saa virkede hans Ord helt ud til det fjerne Jødeland. — En mægtig. — Hans Tid tilbad ham. Folket jublede, naar han kørte gennem Roms Gader. Hans Ord var det, der gjorde, at en Tømrer og hans Hustru maatte drage fra Nazaret til Bethlehem, og her fødtes et lille fattigt Barn. Han blev lagt i en Krybbe, fordi der ikke var Plads i Herberget. Der var ikke mange, der gav Agt paa denne Begivenhed. — Jo, nogle Hyrder. De oplevede Guds Herlighed, da Englebudskabet kom til dem. »Eder er i Dag en Frelser født«, og den første Julesalme lød: »Fred paa Jorden, i Mennesker Guds Velbehag«. Ellers var det ikke en Begivenhed, der taltes om dengang.

Vi møder i det tredje Kapitel hos Lukas et andet Kejsernavn Tiberius. Ogsaa denne romerske Hersker skulde indirekte komme til at gribe ind i Jesu Liv. Tiberius havde menneskesky og mistroisk trukket sig tilbage til den lille skønne og frodige

Klippeø, Capri. Her knejsede hans tunge massive Borg højt oppe paa Klippetinden. Hans Navn var det, der virkede saa frygtindgydende, at blot det, man truende raabte til Landshøvdingen Pontius Pilatus, hvis du slipper Jesus af Nazaret fri, er du ikke Kejserens Ven, var nok til, at denne Landshøvding bøjede af og fældede en uretfærdig Dom. Sandelig var de mægtige, frygtede og forgudede disse Romerrigets Kejsere. Men nu. Prøv engang i Tankerne at drage Sammenligningen mellem disse store og det lille fattige Barn i Krybben, søg at fastholde, hvad vi ved om Augustus og Tiberius og saa om ham, Jesus Kristus. — Underligt, ikke sandt. Augu-

stus skønne Palads er nu kun en gammel Ruin, af Tiberius stolte Borg knejser kun nogle nøgne Mure. Intet Liv udfolder sig, ingen Indflydelse udgaar der fra dem. De romerske Kejseres vældige Værk er længst smuldret hen. Men den Dag i Dag rejser der sig Bygningsværker til Jesu Kristi Ære. Fra Grønlands Is til Kinas Sol vokser Kirkerne frem. — Mægtige Domkirker strækker deres slanke Spir op mod Himmelen, gavltakkede Landsbykirker lader deres Klokketoner klinge ud over Landet. Og Jesu Gerning den standsede ikke. Det Budskab der havde sit første Udspring fra Barnet i Krybben, det har bragt Glæde og Frimodighed, Ansvarsbevidsthed og Gudsfrygt til de Tusinder og atter Tusinder af Menneskehjerner.

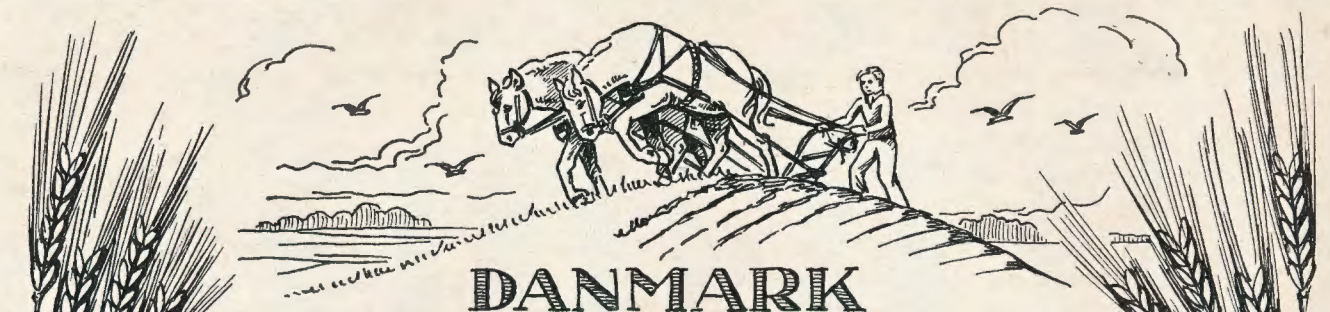
Træsnit

HYRDERNE

Aage Roose

Se dette skal sige noget til os om, at vi ikke skal lade os blænde af den ydre Glans og Herlighed her i Verden. Gud sendte ikke sin Søn til Herodes Kongeslot, men til Krybberummet i Bethlehem. Der er nok i Tiden nu, der kan imponere os. Men lad os altid huske, kun det som er fra Gud, faar blivende Betydning. Barnet Jesus, han

var netop fra Gud. Hans Livsgerning blev at gøre Guds Vilje og vise os Vej baade til hvad Gud kræver af os og til Guds Kærlighed. Kun i samme Grad vi Mennesker vil følge Jesus, den Dag i Dag lade os lede af, hvad han har at sige os, vil den første Julesalme blive Virkelighed »Fred paa Jorden, i Mennesker Guds Velbehag«.

Digt af Gunnar Jørgensen

Tegning: Gotfred Mortensen

De kalder dig et »Dukkeland«
fra Eventyrets Rige
— og Eventyret møder man
i hver en Dreng og Pige!
Med Øjne — blaa som Himmelhvælv —
de Saga-Sagn fortæller
om Folket, som blev helt sig selv,
fordi hver enkelt gælder.

Karsk møder os den salte Sø
med Pust fra aabne Strande
— og dog har hver en Bøge-Ø
lyst Majløv om sin Pande.
Helst smiler vi med sorgløst Sind
og tier under Graaden
— men hugger Vrag i Paalandsvind,
gaar tapre Mænd i Baaden!

Kanhænde større Land du fandt
med Staal og stejle Tinder
— det Blod, som i Aartusind randt,
med Livets Pulsslag rinder.
Og Modersmaalet — dit og mit —
har rene, stærke Klange
— og blander sig dog blødt og blidt
i Drosselfløjts Sange.

Mit Land med Hav og Fjord og Muld,
hvor Sagn og Saga blunder
— din Hedelyng har Lærkekuld,
din Hverdag Højtidsstunder!
I lyse Nætters Stjerneskin
Guds Smil din Dom forkynder:
Naar Kongen rider Dagen ind,
ny Eventyr begynder!

EN GRØNLÆNDERDRENGS JUL

Af Dina Ostermann

Det var Dagen før Lillejuleaften. Knud rejste sig fra Briksen (grønlandsk Sengested). Han stod stille op, listede sig over Gulvet, lukkede den lille Husgangsdør op og gik ud gennem Husgangen for at se paa Vejret. Det var stjerneklart. Klokken var kun 4 om Morgenen. Det saa ud til at blive fint Vejr. — Saa ind igen at vække Far og Mor, der laa saa trygt og sov. Knud havde ikke kunnet sove ved Tanken om, hvis Vejret var fint, sammen med Faderen at skulle ud til Isfjorden og se til Sælgarnene. Moderen skyndte sig op, fik fyret med Kvas paa det lille Komfur, der saa kunde gøre det lidt lunt i Huset. Ellers kogte de ofte Vand til Kaffen eller Teen ved at hænge en lille Krog over Vægstenslampen, der som Regel brændte hele Natten baade for at lyse og lune. Det var bitterlig koldt, maaske 20 Grader, men dejligt stille Vejr. Medens Knuds Mor lavede Kaffe, gik Knud og hans Fader, Fangeren Pele, ud, kaldte Hundene sammen og fik dem spændt for Slæden. Saa trak de i deres Sælskindsanorakker. Kaffen gjorde

godt, og lidt tørrede Angmassetter (Smaasild) fik de ogsaa med lidt frosset Spæk til, hvilke Knuds Moder Malia havde hentet i den lille Jordhule ved Siden af Huset, der tjente som Opbevaringssted for Kød, tørret Fisk og Spæk. Der var intet Kød, saa det skulde blive dejligt med en Sæl inden Jul ogsaa for Spækkets Skyld; der var saa mange, der ikke havde Spæk. Saa var

alt klart, de gode, varme, godt tilberedte Vanter kom Malia med. Hun var en sjældent dygtig Kone paa alle Omraader, ikke mindst til at holde Skindtøjet i Orden. Det er min Opfattelse, at intetsteds i Verden betyder en dygtig Kone saa meget for en Mand som i Grønland, hvor han baade Sommer og Vinter, hvorledes Vejret end er, skal skaffe den daglige Føde. Er Skindtøjet ikke i Orden, kan Kulden gøre megen Skade.

Hundene var oplagte og styrtede af Sted ad den kendte Vej, medens Slædemederne frembragte en skingrende Lyd i den frostklare Luft. Endnu var der længe til der kom en lille Smule Dagskær. Solen var forsvundet sidst i November, men var Himlen skyfri, kom der altid Dagskær. Pele havde Garn to Steder, han vilde først tilse det længst bort liggende. Og de naaede endelig dertil.

Nu kom det spændende, om der var Sæl eller ej — jo, der var en Sæl! — Den blev trukket op af Garnet og lagt paa Slæden, og saa gik Turen hen til det andet Sælgarn. Ogsaa der var der en Sæl, ja, Knud jublede, nu kunde

der sælges noget af Spækket, og saa havde Pele lovet sin Dreng lidt Penge til Julegaver, som man heldigvis kunde faa i Butikken. Han skulde ogsaa i Morgen lave det lille Juletræ. Sidste Aar var det første Gang, de havde haft Juletræ. Hans Far havde sagt, at han først maatte faa Juletræ, naar han selv kunde lave det. I det lille Jordhus laa der Lyng under Sne, Lyngen havde han pluk-

Nordgrønlandske Konfirmander

ket i Oktober Maaned. Juletræets Stamme var en Granstage, hvori der var stukket Huller til Grenene, de øverste Grene korte, saa blev de bredere nede. Grenene blev omvundne med Lyng, og naar Træet var færdigt, saa det smukt ud. Han havde af Præstens Drenge Ole og Per faaet en lille Sølvstjerne til Toppen, og han havde sammen med Kateketeleverne faaet Lov til at være med, da der de sidste 2 Maaneder hver Lørdag blev lavet Julestads i

Jul i Skolen.

Præsteboligen. Han sukkede, for til Sommer skulde Ole og Per hjem til Danmark, hvor vilde han savne dem! Naar han nu kom hjem, og Sælerne var blevet flænsede, skulde han op i Præsteboligen med et godt Stykke Kød, det var det bedste, Ole og Per kunde faa, de skulde ogsaa have et lille Stykke Lever og lidt Spæk, begge Dele frosne smagte dejligt. — Det kan nok være, Hundene kunde trække, nu var de nær Hjemmet, og de gjorde Tegn til dem hjemme, at der var Sæl med. Der blev Glæde, selvom det gav Mor forøget Arbejde, hun havde meget at gøre nu.

Aah, det gjorde godt at komme ind i Varmen, da Hundene var spændt fra, og Sælerne slæbt ind i Huset, men inden Knud kunde nyde det, maatte Hundene først fodres. Mor havde skaaret det frosne Højkød i Stykker til Hundene, der graadigt kastede sig over det. I Dag vilde Knud selv gaa med Kødet til Præstens, det laa ellers under hans Værdighed. Hans lidt ældre Søster Lea og den yngste, Rebekka, plejede ellers at bringe det. Nu skulde det være herligt at faa Tøjet af og ligge paa Briksen og se Mor flænse Sælerne. Der var ikke mange, der kunde flænse Sæler som Mor kunde, ikke en Draabe Blod kom ud paa Gulvet. Det var dejligt, der var to Sæler, saa var der mange, der kunde faa Kød.

Endelig var begge Sæler flænsede, den store Gryde kom over Ilden. Vand var der hentet. Mor fyldte Gryden med Kød. Hvert Øjeblik kom en lille Skikkelse ind gennem Husgangen, der blev intet sagt, men Knuds Mor skar en Luns Spæk af og gav det til den lille Skikkelse, der lige saa stille forsvandt, som han eller hun var kommet. Spækket og det meste af Kødet kom ud i det lille Forraadshus. Mor spilede Skindene ud mellem Loftsbjælkerne. Knud fik nu Kødet og løb op til Præsteboligen med det. Han mødte Ole og Peter paa Vejen, de havde hørt, at Knuds Far havde fanget, og Knud fulgte hjem med dem.

Knud fik en Pose Kager og et halvt Rugbrød samt en Flaske af Præstefruens hjemmebryggede Øl. Glad og stolt vendte han tilbage med det, han havde faaet. Saa saare Kødet var spist og Kaffen drukket, lagde Knud og hans Far sig til Hvile, og snart efter sov de. Malia var

endnu ikke færdig med det nye Tøj, der var blevet syet til Jul, hun skyndte sig at faa Sytøjet frem, og Lea maatte hjælpe hende.

Næste Dag blev en travl Dag. Da skulde der gøres Indkøb til Julen. Lillejuleaftensdag gik saa med Indkøb, og Juletræet blev lavet.

Juleaftensdag oprandt. Knud havde travlt med at hente Vand om Formiddagen. Det blev hentet i et Anker, der var surret fast til Slæden. Klokken 5 om Eftermid-

dagen var der Gudstjeneste i den store dejlige Jakobs-havns Kirke, den største i Grønland. De unge Grønlændere sang 4-stemmige Julesalmer; Kirken var oplyst med Stearinlys, og paa begge Sider af Alteret stod smaa Juletræer, som Præstens Kone havde pyntet. Efter Gudstjenesten skyndte alle sig hjem. Det lille Juletræ blev tændt, og hver kom frem med sine smaa Gaver. Ved 11-Tiden om Aftenen knirkede Sneen udenfor Huset. Det var alle de unge, der kom og sang udenfor hvert Hus, de endte tidligt om Morgenens udenfor de danskes Huse. Sangen lød vidunderligt i den frostklare Luft. Stemmerne var klare og rene, Kvindernes høje Stemmer smeltede sammen med Mændenes dybe i pragtfulde Harmonier.

Juledag var Knud i Kirke baade til Højmesse og Aftengudstjeneste. Lige efter Formiddagsgudstjenesten gik alle Børn op til Præsteboligen, hvor de ønskede glædelig Jul og fik 3—4 Sirupskager hver. Efter Børnene gik alle de voksne op til Præsteboligen. Kvinderne fik hver en Kommenskringle, og Mændene hver en Cigar og et Glas Øl.

4. Juledag var Knud til Juletræ i Skolen. Der var et stort Juletræ fra Gulv til Loft, lavet som hans eget Træ. Der var pyntet med Lys, Flag og Roser, og paa Bordene laa Kræmmerhuse og Hjerter fyldt med Godter, af hvilke hver fik et, og saa et stort Kræmmerhus med Sirupskager, Pebernødder og Figner. De fik ogsaa alle en Rose og et Flag. De dansede om Juletræet og sang Salmer, og Præstens Kone talte til dem; det blev oversat af Præsten.

Men Juleferien varede længe endnu, og hver Gang Knuds Far var ude for at se til Sælgarnene, fulgte Knud med. Saa rygtedes det en Dag, at Hellefisken var kommet, og Knud var ikke længe om at faa sin Snøre frem og ud at fiske med Far, medens der var Ferie. Aah, hvor den første Hellefisk smagte!

Knud kørte ogsaa i Hundeslæde efter Lyng og Kvas, som han gravede frem af Sneen. Saa Mor havde alt i alt Grund til at være stolt af sin flinke Dreng.

Mogens og Holstenerne

AF K. MAGLEBY SØRENSEN

ILLUSTRERET AF AAGE GOTVED

Det var en tidlig Martsmorgen i Aaret 1340. Solen var netop ved at staa op. Blodrød hævede dens runde Skive sig op over Kattegat. Lyset begyndte at sprede Nattens Taager.

Kysten var øde og tom. Ved Palstrups Anløbsbro laa en lille Baad og skulpede i Vandet. Jernlænken, hvormed Baaden var fortøjet til en af Broens Pæle, raslede. Ellers var alt stille. Ikke et Menneske var at se paa Stranden.

Da dukkede pludselig et Drengesansigt frem fra en stor, tæt Busk, der stod lige i Udkanten af Skoven, som strakte sig næsten helt ned til Kysten. Forsigtigt spejdede han omkring til alle Sider, som frygtede han Opdagelse. Endelig vovede han sig helt frem og stak i Løb ned mod Anløbsbroen, hvor han hastigt gav sig i Lag med at løse Baaden.

Et Øjeblik efter sprang han om Bord, greb Aarerne og begyndte at ro bort fra Kysten med sikre Tag — som den, der er vant til at haandtere Aarer.

Han var en kraftig Dreng, smuk, lyshaaret, med et Par venlige, blaa Øjne. Det var *Mogens Daa* — Ridderen paa Palstrup, Jørgens Lykkes 13-aarige Søstersøn.

Der var et alvorligt, næsten tungsindigt Udtryk i Drengens Øjne, medens han lod Blikket glide ind over Kysten, som han mere og mere fjernede sig fra.

Han havde den foregaaende Dag oplevet en svær Sorg, der havde gjort et dybt Indtryk paa ham. Han vidste ingen anden Udvej end at flygte. I den tidlige Morgen, medens alle paa den store Borg sov, var han stille listet bort. Det lykkedes ham at undgaa Opdagelse. Og var han først ude paa Havet, kunde de ikke faa fat i ham. Morbroderens Skib var i Øjeblikket paa Togt.

Det var svære Tider for Danmark. Landet var uden Konge. Næsten hele Riget var sat i Pant til holstenske Grever, hvis Styre voldte Uro og Misfornøjelse. Nu gik Rygtet, at Grev Gert var paa Vej op gennem Jylland med en Hær for at kue al Modstand.

Ridder Jørgen Lykke havde været borte et Par Dage. »I ser saa mistrøstig ud, Morbroder!« sagde Mogens, da Ridderen den foregaaende Dag var vendt hjem.

Jørgen Lykke saa alvorligt paa Drengen:

»Det er ogsaa slemme Nyheder, jeg bringer med mig hjem. Overalt begynder man at tabe Modet. Grev Gert har nu naaet Randers med Hovedparten af sin Hær. Overalt maa man bøje sig for ham. Der er udgaaet Bud om, at alle, som vil sværge ham Troskab, skal indfinde sig i Randers.«

»Ja, men Morbroder! I ... I tænker da ikke paa ...« Mogens' Øjne skød Lyn.

»Der er næppe noget Valg, min Dreng!«

»Det ... det er skammeligt! Det er jo — Forræderi!«

»Brug ikke saa stærke Ord! Vi kan ikke staa os mod Overmagten.«

»Jo vist!« Mogens' Stemme dirrede. »Det er da ikke alle, der giver op. Der er Niels Bugge og ...«

Jørgen Lykke rystede alvorligt paa Hovedet:

»Niels Bugge er gaaet over til Greven!«

Mogens tav et Øjeblik. Saa fortsatte han:

»Men Niels Ebbesen paa Nørreis!«

»Det skal indrømmes — han har endnu ikke tabt Modet. Men han er snart ogsaa den eneste, der er tilbage. Og han kan intet udrette. Grev Gert har svoret hans Undergang.«

Mogens vendte sig fra Morbroderen og gik hen til et af Riddersalens høje, spidsbuede Vinduer. Det trak om hans Mundvige, som skulde han briste i Graad. Længe blev han staaende og saa ned i Ridderborgens store Gaard, medens Tankerne summede i hans Hjerne.

Jørgen Lykke blev siddende. Han forstod Drengen, forstod den Harmen, der flammede i hans Bryst — saa ung han var. Men Jørgen Lykke havde ikke megen Lyst til at indlade sig paa et saa voveligt Eventyr som at trodse den mægtige holstenske Greve.

Endelig vendte Mogens sig paa ny mod Jørgen Lykke.

»Morbroder,« næsten hviskede han, »er det ... er det virkelig jer Alvor, at I vil svigte jer Overbevisning?«

Jørgen Lykke savnede Svar.

Mogens fortsatte: »For saa maa jeg bede om at blive løst fra min Tjeneste.«

»Hvad siger du, Dreng?« Jørgen Lykke stirrede overrasket paa ham.

»Jeg er selv bedrøvet derover. I har været god imod mig. Næsten som en Fader. Men vedbliver jeg at tjene jer, saa ... ja, saa kommer jeg altsaa ogsaa til at tjene Danmarks Fjender. Og det ... det kan jeg ikke!«

»Er du taabelig, Dreng?« Jørgen Lykke var blevet vred. Mest maaske fordi han indsaa, at Drengen havde Ret.

»I maa tilgive mig! Men ...«

»Gaa nu til Ro! Aftenen er fremskredet. Naar du har sovet, kommer du sikkert paa andre Tanker.«

Men Mogens kunde ikke sove. Maanen skinnede ind i Taarnkammeret, hvor han laa, og trak lysende Sølvstriber over Gulvets Sten.

Natten skred.

Og da Morgenstunden nærmede sig, modnedes hans Planer om Flugt. Han kunde skimte Havet fra Kammerets Vindue. Det saa roligt og tillidvækkende ud, som det laa der, belyst af Maanens Straaler. Et Sted derude bag Synsranden laa Samsø. Og der boede Mogens' anden Morbroder. Hvad om han nu tog Baaden og roede over til ham? Det vilde blive et vanskeligt Forehavende. Men Vanskeligheder plejede ikke at skræmme Mogens.

Hans største Ængstelse gjaldt Provianten. Hvor længe vilde det mon vare at ro over til Samsø? Kunde han klare Turen uden at have Mad med? Han blev nødt til at vove Forsøget, for han turde af Frygt for Opdagelse ikke liste sig ned i Fadeburet og tage noget Mad.

— Støt og roligt arbejdede Mogens sig mod Sydøst. Heldigvis havde han Vind og Strøm med sig, saa han kunde spare paa Kræfterne. Man kunde jo aldrig vide, hvad man blev udsat for, saa det var klogt ikke at anstrenge sig mere end nødvendigt.

Det sidste, han saa af Palstrup, var den store, mørke, halvt forfaldne Bygning, der laa i en Lysning i Skoven lige ud mod Havet. Det var det oprindelige Palstrup. Den skumle, massive Bygning med de tykke Mure og smaa, tilgitrede Vinduer blev nu ikke mere benyttet. Graaden trængte sig frem i Øjnene, da Mogens tænkte paa de mange glade og fornøjelige Timer, han havde tilbragt paa dette Sted i Leg med andre Drengene. Den skumle Borgbygning havde været en ideel Tumbleplads for dem — egnet som den var til at sætte deres Fantasi i Sving.

Nu havde han sandsynligvis set den for sidste Gang.

Han slap Øsen, satte begge Hænder for Munden og raabte af al Magt.

Sidst paa Eftermiddagen begyndte nogle sorte Sky-masser at samle sig paa den sydlige Himmel. Det begyndte at blæse op. Først i smaa Ryk. Men snart var Stormen en Kendsgerning. Den lille Baad tumlede rundt som en Nøddekal paa de oprørte Bølger. Mogens indsaa snart, at han lige saa godt kunde opgive at ro. Han havde ogsaa nok at bestille med at øse. Hvert Øjeblik kom en mægtig Bølge brusende og fyldte Baaden halvt med Vand, saa den var nær ved at synke.

Men Mogens tabte ikke Modet. Han var ikke til Sinds at ville give op. Utrættelig vedblev han at øse, til Hænderne var fyldt af smertende Vabler. Dog holdt han ud. Men han kunde mærke, at Kræfterne begyndte at tage af.

Han var gennemblødt.

Hen under Aften — netop som Mørket var ved at falde paa — dukkede pludselig en stor, mørk Skygge op foran ham. Han var straks klar over, hvad det var: et Skib.

Han slap Øsen, satte begge Hænder for Munden og raabte af al Magt.

Det var nogle frygtelige Minutter, han gennemlevede. Det gjaldt Liv eller Død for ham. Blev han ikke hørt, var alt forbi. For han vidste, Skuffelsen vilde tage hans sidste Kræfter.

Men han blev hørt!

En Ende Tov blev kastet ud til ham, og han blev halet om Bord, mere død end levende.

Han hørte en bøs Stemme: »Det er jo kun en Dreng! Hvad skal vi med ham?»

Saa hørte han en anden Stemme sige paa gebrokkent Dansk, der røbede den talendes tyske Afstamning: »Maa-ske vi faar Brug for ham! Sørg nu først for at faa Liv i Fyren!»

Det var ikke blide Hænder, der tog Mogens og bar ham ned under Dækket, rev det vaade Tøj af ham og gav ham noget tørt paa. Et Krus med noget varmt blev tunget mod hans Læber.

Og ganske langsomt vendte Livet tilbage.

— Mogens saa sig forskræmt om i Kredsen af fremmede Ansigter, der stirrende var vendt imod ham. Nogle

af Mændene var aabenbart Søfolk, men de fleste var iført den holstenske Soldateruniform.

En af dem, ham med det gebrokkne Dansk — aabenbart Skibets Kaptajn — vendte sig mod Mogens:

»Hvor kommer du fra?»

Mogens saa ham frimodigt ind i Øjnene:

»Fra Jylland!»

»Fra ... fra Jylland ...« Tvivlen stod tydeligt at læse i Kaptajns Blik. »Det maa jeg sige! Og hvad var saa Rejsens Maal?»

Mogens tøvede. Han vidste, han maatte være paa sin Post over for disse fremmede, der ikke indgød ham nogen Tillid. Men der kunde vel ikke ske noget ved at sige Sandheden ...

»Samsø!« svarede han.

Kaptajns Undren tiltog.

Mogens kunde ikke lade være at smile. Det var ikke sært, om Kaptajnen tvivlede. For han vidste godt, at det var ikke mindre end en Bedrift, han havde været i Færd med at udføre — ganske alene at vove sig ud paa det aabne Hav i en Baad uden Sejl.

Mogens blev nu underkastet et sandt Krydsforhør. Spørgsmaalene haglede ned over ham. Men han var uforknytt. Svarede kækt og frejdigt. Og det var ikke til at tage fejl af, at han ved sin Opførsel indgød Mændene Respekt.

Han var ikke længe om at regne ud, hvem hans Redningsmænd var. Skibet var paa Vej fra Holsten til Randers, hvor det skulde slutte sig til Grev Gerts øvrige Skibe. Der var kun een Dansker om Bord — han, hvis Stemme Mogens først havde hørt. Han var med som en Slags Lods.

Men Stormen havde slaaet Skibet ud af Kurs, saa ingen vidste, hvor de nu befandt sig. Kaptajnen var aabenbart klar over, at det var uklogt at søge helt op til Randers, for han vendte sig mod Mogens med et Spørgsmaal:

»Ved du, hvor Kristrup ligger?»

Kristrup! Mogens' Hjerter stod næsten stille. Skulde han ikke kende Kristrup, der ejedes af Just Høg, en af de første jyske Riddere, der havde sluttet sig til Grev

Gert? Han havde ofte talt med Folkene fra Krstrup, for de plejede at benytte samme Landgangsbro som Palstrup, naar de fik Besøg fra Søsiden.

»Naa!« sagde Kaptajnen utaalmodigt, da Mogens ikke svarede. Han tog sig sammen og nikkede.

»Kan man komme dertil fra Søsiden?«

»Ja! Krstrup ligger en Mils Vej inde i Landet! Men der er en udmærket Landgangsbro med dybt Vand helt ind til.«

»Tror du, du kan hjælpe os med at finde derind?« Kaptajnen saa skarpt paa Mogens.

»Ja! Hvis blot Stormen vil stilne af. For med det Vejr er det jo umuligt at finde Vej frem.«

»Vi venter til i Morgen tidlig. Saa har Uvejret sikkert raset ud. Men saa maa vi ogsaa i Land. Vi har vigtige Tidender at bringe. Saa vi har Hastværk! Men ve dig, om du har Kunster for! Forsøger du at narre os, giver jeg ikke meget for dit Liv! Hjælper du os derimod, skal det ikke mangle paa nogle Guldstykker.«

Mogens havde jo ikke noget Valg. Han var klar over, at det var Fjenden, han gav en Haandsrækning.

»Men ...« tænkte han, »kommer Tid, kommer Raad!«

Omkring Midnat begyndte Stormen at stilne af, og et Par Timer senere skiltes Skyerne, saa Maanen kom frem. Endnu var Bølgerne høje og brødes i skumklædte Toppe. Men der kunde atter være Tale om at styre Skibet. Sejlet var blevet flænget af Stormen. Kun nogle Trævlér hang tilbage og flagrede i Vinden. Saa det gik kun langsomt frem. Men i den graa Morgendæmring fik Mogens, der stod i Skibets Fortavn sammen med Kaptajnen, Øje paa Kysten. Inden længe kunde man begynde at skelne Enkeltheder inde paa Stranden.

Pludselig greb Mogens Kaptajnen i Armen.

»Hvilket Held!« udbrød han, idet han pegede ind mod Land. »Dér er Landgangsbroen!«

Forsøger du at narre os, giver jeg ikke meget for dit Liv!

Kaptajnen mønstrede ham skarpt:

»Du ved, hvad det gælder, hvis du narrer os!«

Mogens nikkede.

»Det er det rigtige Sted! Styr blot lige efter Broen, saa løber Skibet ikke paa Grund.«

Mogens' Stemme skælvede. Hans lille Hjerne arbejdede under Højtryk. Plan efter Plan blev forkastet. Hvordan skulde han dog bære sig ad med at forhindre, at de holstenske Soldater kom til Krstrup? Det vilde jo betyde en Forøgelse af Grev Gerts Hær — og selv om en Snes Mand mere eller mindre ikke betød stort, følte Mogens, at det for enhver Pris maatte forhindres.

Men hvordan?

Netop som Solen stod op, lagde Skibet til ved Broen, og Soldaterne gik i Land. Skibets Mandskab blev tilbage for at holde Vagt. Kun Kaptajnen fulgte med Soldaterne.

Mogens kunde ikke lade være med at tænke paa den foregaaende Morgen, da han mente, han for sidste Gang stod paa Anløbsbroen. Da drømte han ikke om, at Begivenhederne skulde tage en saadan Udvikling. Men han fik ikke Tid at hengive sig til sine egne Tanker, for nu tog Kaptajnen ham fast i Armen:

»Hvor langt er der til Krstrup?«

»En Mils Vej.«

»Hm.« Kaptajnen saa paa de trætte Soldater, der ikke havde faaet Søvn i deres Øjne hele Natten. Deres Tøj var endnu ikke tørt. Og de havde en stor Oppakning af slæbe paa. »Hm! Det er en lang Vej at gaa. Det var ikke af Vejen at faa et Par Timers Søvn, inden vi begiver os af Sted. Er der ikke noget Hus i Nærheden?«

Mogens kunde næsten ikke holde et Udbrud af Begjstring tilbage. I samme Sekund vidste han, hvad han havde at gøre. Nu gjaldt det blot om at være forsigtig, at han ikke i sin Iver bar sig galt ad og vakte Mistanke. Mislykkedes hans Plan, var alt tabt. Men — den maatte ikke mislykkes!

»Ja!« svarede han saa roligt, som han formaaede.

»Der er netop et Hus en halv Snes Minutters Gang herfra. Der er rigelig Plads til os alle.«

»Er det en Kro?«

»Nej — det er et forladt Stenhus.«

»Storartet! Lad os saa blot komme af Sted. Men du holder dig her ved Siden af mig. Og det mindste Forsøg, du gør paa at stikke af, vil koste dig Livet!«

Med Kaptajnen og Mogens i Spidsen gik Soldaterne langs Stranden. Det var ikke noget særligt opmuntrende Syn — Trætheden stod malet i de blege Ansigter. En Gang imellem snublede en af dem.

Kun Mogens gjorde et friskt Indtryk. Og han havde endda haft en lige saa anstrengende Nat som de andre. Men Følelsen af Øjeblikkets Alvor gav ham friske Kræfter.

Endelig dukkede den forladte Bygnings Omrids op mellem Skovens Træer.

»Nu er vi der!« udbrød Mogens.

Kaptajnen og Mogens gik først ind ad den svære Egetræsdør, der var stænget ude fra, men let lod sig aabne. Soldaterne var ikke sene til at lægge Vaabnene. Nogle begyndte at afføre sig det vaade Tøj.

Nu gjaldt det! Skulde Planen lykkes, maatte han skride til Handling nu.

Kaptajnen gik et Par Skridt frem ...

I samme Øjeblik — før nogen lagde Mærke til, hvad der egentlig skete — lød der et Brag.

Det var den tunge Dør, som smækkede i.

»Hvor er Drengen?« raabte Kaptajnen og kastede sig med al sin Magt mod Døren. Men den holdt. For Mogens havde stænget den omhyggeligt. Soldaterne hamrede paa Døren, raabte og skreg. Men hvad de sagde, hørte Mogens ikke. Alt, hvad hans trætte Ben kunde bære ham, styrtede han af Sted gennem Skoven til Palstrup.

Hvad vilde Morbroderen vel sige, naar han saa ham? Mogens var ikke helt sikker paa, at han vilde faa en venlig Modtagelse. Vilde han mon synes om Søstersønnens Bedrift? Vilde han tværtimod blive vred — maaske lukke op for Holstenerne?

*Solen stiger, Solen daler
over mangt et farligt Fjed,
Ungdomstidens Ideal
tindrer altid frem mod Fred.
De har Vardevagtens Banner
over Modløsheden hejst,
— de er op mod Evighedens
skønne Morgenrøde rejst.*

*Gennem alle Livets Fejder
straaler der et Ørneblik,
Idealerne som spejder
over Vejene, vi gik.
De ser frem og op mod Lyset,
signet af en evig Gud,
— de kan gennem Vintergyset
bringe Sindet Vaarens Bud.*

*Vær beredt naar Idealet
tænder Gløden i dit Sind,
vær beredt og lad Signalet
tone i dit Hjerte ind!
Et Signal om Ungdomstidens
Strid og Sejr i Livets Slag,
lysombølget af vort Banner,
signet af et elsket Flag!*

Ove Gude Furu (norsk).

Nej — nej! Det maatte ikke ske! Han maatte dog kunne bringes til Fornuft!

Det var jo ikke af Sympati, han vilde slutte Fred med Grev Gert.

Der var Travlhed paa Palstrup. Gaarden var et vrimlende Virvar af beredne Mænd, der gjorde sig rede til at tage af Sted.

Jørgen Lykke havde taget sin endelige Beslutning. Han vilde begive sig til Randers for at sværge Grev Gert Troskab.

Han stod oppe ved Indgangen til Hovedbygningen og var ved at tage Afsked med sin Hustru, da han med eet lagde Mærke til, at der blev Røre mellem Rytterne, og et Øjeblik efter saa han en lille Skikkelse, der kom ilende over Gaardspladsen og standsede foran ham.

»Mogens!« udbød han forundret. »Hvad ... hvad skal det betyde? Hvor kommer du fra?«

Mogens, der knap kunde holde sig oprejst, saa bøn-faldende paa Jørgen Lykke:

»Morbroder!« stammede han. »Morbroder ... I ... I maa ... hjælpe mig ... jeg ... jeg har spærret tyve Holstenere inde ... i ... i det gamle Stenhus ...«

»Hvad er det dog, du siger, Dreng?«

»Der ... der er ikke Tid til at forklare noget nu! I maa skynde jer! Nede ved Broen ligger et holstensk Skib. Det kan blive jert Bytte! Der er kun Mandskabet om Bord! Men skynd jer! Hører I, Morbroder! For ... for ... Niels Ebbesøns Skyld!«

»Niels Ebbesøn! Hvad har han med den Sag at gøre?«

»Grev Gert vil dræbe ham! Jeg forstod noget af Mændenes Samtale. I ved, jeg kan lidt Tysk ...«

»Dræbe Niels Ebbesøn! Er det saadan fat!« Jørgen Lykkes Øjne skød Lyn af Vrede.

»Ja! Soldaterne var paa Vej til Randers, men Stormen tvang dem ud af Kurs. Nu har jeg lukket dem inde i det gamle Hus og stængt Døren for dem. Kom!«

Atter saa Mogens paa Morbroderen med et bøn-faldende Blik.

Mange Spørgsmaal svævede Jørgen Lykke paa Læberne. Han kunde godt ønske en nærmere Forklaring paa, hvordan Mogens var kommet i Kast med Holstenerne. Men han forstod pludselig, hvad det var, han havde været i Færd med. Forræderi — havde Mogens kaldt det. Og han havde Ret ...

Men nu skulde der handles!

En Time senere sad baade Soldaterne og Skibets Besætning i Palstrups dybe Fangekælder. — — —

I dyb Tavshed lyttede Jørgen Lykke til Mogens' Beretning om hans Oplevelser. Han saa paa Drengen med et Blik, der lyste af Beundring. Da Mogens var færdig med at fortælle, rejste Morbroderen sig og lagde en Haand paa hans Skulder.

»Du er kun en Dreng af Alder!« sagde han. »Men du har gjort en Mands Gerning. Danmark kan prise sig lykkelig, om det har mange Mænd som dig! Du skal ikke mere være min Ridderdreng, men bære en Væbners Spor!«

— Et Par Dage senere naaede Budskabet Palstrup, at Niels Ebbesøn Natten til den 1. April var redet til Randers og havde dræbt Grev Gert — den kullede Greve.

SPILLEMAND NAVNLØS

Illustreret af
Leif Wegner

Fortælling af Axel Moe

Mor og jeg skulde gæste Onkel Pettersson paa »Högskog« i Värmland i Juleferien. En Uge før Ferien var Mor rejst derop, og Lillejuleaftensdag fulgte jeg efter. Det var Julestorm med hvirvlende Snefog, da jeg tog fra København — rigtig noget for mig!

Det svenske Tog var til Trods for Sneplov og mange Anstrengelser saa forsinket, at det først naaede den lille Landstation 4 km fra Högskog ved 16 Tiden. Det var da begyndt at blive mørkt.

Da jeg kikkede efter min svenske Spejderkammerat Gösta Järcker, var han der desværre ikke, men i Stedet fik jeg Øje paa en Mand, hvis Skæbne havde optaget mig en Del, siden jeg havde set ham for et Par Aar siden. Det var til et Høstgilde paa Sjælland, hvor han havde spillet til Dans sammen med en anden Landstryger. Og saa her stod den fattige Stakkel og gned Violinen utrætteligt. Rørende sang han til:

Selv Spurven har sit eget Bo,
saa let den hjem kan vinde;
men skönt jeg søger uden Ro,
mit Hjem jeg ej kan finde.
Forglemmt jeg har det Navn, jeg bar!
Hør, hjælp mig i min Nød!
Ak se, hvor jeg staar fattig her
og spiller for mit Brød.

Han kaldtes i Almindelighed Spillemand Navnløs, og det fortaltes om ham, at han en Sommerdag pludselig var dukket op paa en svensk Landevej med forrevent, men ikke gammelt Tøj. Selv var han fuld af Skrammer og med Arret efter et stygt Saar i Panden. Spurgte nogen om hans Navn og Hjemsted, kunde han intet oplyse. Han rystede paa Hovedet: »Jeg kan ikke huske!« Han havde altsaa mistet Hukommelsen. Han kunde nok tale Dansk, men bedre Svensk og blev derfor jævnlig, naar han dukkede op i Danmark, sendt tilbage til Sverrig. Den stakkels Mand blev en Tid omtalt i baade danske

og svenske Blade. Nogen gisnede paa, at han var blevet overfaldet og plyndret, andre at han var Passager fra en engelsk Flyvemaskine, som var styrtet ned i de norske Højfjelde. Medlidende Mennesker havde givet ham noget Tøj og en gammel Violin, som det viste sig, han kunde spille paa. En Student havde skrevet det lille Vers, og hans Kæreste havde komponeret Melodien, og saaledes var den Sang blevet til, som den fattige, ukendte Mand nu sang midt i den forrygende Snestorm.

»Her er et ulykkeligt Menneske, som jeg maa prøve at hjælpe,« sagde jeg til mig selv. I næste Øjeblik gik jeg fra Kupe til Kupe og raabte »Læg en Skilling i min Hat til den fattige Spillemands Jul!«

Klirrende faldt Pengestykkerne i Hatten. Inden Toget kørte, havde jeg samlet 40 Kroner sammen. Jeg raabte Resultatet til Passagererne, og en Passager udbragte et: »Leve den danske Spejder«, der fulgtes af et Hurra, mens Toget forsvandt i Snefog og Lokomotivrøg.

Spillemandens Øjne lyste af Glæde. »Vorherre vel-signe baade Giverne og dig!« sagde han paa pænt Dansk og gav mig Haanden. Jeg tømte alle Pengene ud i hans gamle Hat til Glæde for ham og Fornøjelse for de omkringstaaende.

»Nu maa De bare bruge den lille Sum rigtig fornøftigt,« smilede jeg.

»Ja, det skal jeg nok,« nikkede han med et lykkeligt Blik. »Ser du, jeg har ofte haft en Følelse af engang at have været rig, men jeg har nu saa længe levet i Fattigdom, altid paa Farten i Sverrig eller Danmark, at jeg ikke husker andet og ikke kender til andet end Smalhans.«

»Jeg har set Dem en Gang paa Landet i Danmark. Er det første Gang, De er her i Värmland?«

»Ja, det er er. Jeg bruger kun Apostlenes Heste!«

Og ser du, alt eftersom jeg vandrer fra By til By, fra Egn til Egn, ser jeg mig om, om jeg muligvis skulde være kommet til et Sted, der kunde vække Minder fra den glemte Tid, for da er det muligt, at min Hukommelse kunde vende tilbage. En Læge har sagt mig, at det

virkelig kan ske, hvis jeg engang støder paa noget eller nogen fra min lykkelige Tid. Endnu i Dag vil jeg, hvordan Vejret saa er, se mig om paa denne Egn, for nu har jeg jo Raad til at holde Juleferie!« Derpaa skiltes vi.

»Hallo,« raabte nu en kendt Stemme, »og glædelig Jul!« Hurra, det var Gösta, ligesom jeg i Spejderdragt. Hans Fars Gaard laa kun et Par Kilometer fra min Onkels. »Naturligvis,« han bukkede med ægte svensk Høflighed, »er jeg her som sædvanlig med »Brune« og Bredslæden i Haab om, at du vil køre med mig den halve Vej. Saa kan du siden faa Lov at bruge Skiene.«

I de Ferier, jeg tilbragte paa Högskog, havde vi det altid fornøjeligt sammen. Vi havde samme Syn paa Spejderpligter og Spejderglæder, og det bidrog ogsaa til at styrke Kammeratskabet. Da Gösta havde udrettet alle de Ærinder, han havde i Byen, tog vi hjem. »Det er Farmor, der vil have Julen festlig,« sagde han. »Far derimod vil helst undgaa Fest, for nu er det fem Aar siden, Farbror Alf døde.«

»Holdt din Far meget af ham?«, spurgte jeg.

»Ja, det kan du tro. Onkel Alf havde saa mange Evner. Han spillede Orgel i Kirken og var saa musikalsk. Jeg har en Ven, der holder Bryllup i Kirken i Dag, fordi han over Hals og Hoved skal til Udlandet. Han var netop ked af, at Onkel Alf ikke levede og kunde spille.«

»Hvad var din Onkel?«

»Han rejste til Chile som Ingeniør. Far laante ham

Penge, saa han blev Medejjer af nogle Kobberminer i Ciquimbo paa Kystcordillerne og blev Mangemillionær inden sin Død, siger Far. Men saa skrev han, at han var blevet syg, og siden hørte vi ikke mere fra ham. Far skrev til den svenske Konsul i Valparaiso, men forgæves. Men som jeg fortalte, havde Far laant ham mange Penge, og han siger, at faar han dem ikke tilbage, er vi til Rotterne.«

Vi sad tavse en Tid. Det var ikke koldt og sneede heller ikke saa meget som før. Det blæste stadig, men »Brune« travede dog flinkt afsted. Af og til prustede han af al den Sne, han fik op i Næsen. Da hørte vi med eet et højt Raab, og i Skinnet fra Kanelygterne saa vi en Mand, som Stormen i det samme rev Hatten af. Han faldt — selve Kørebanen var jo smal, og »Brune« fyldte godt, saa den havde nok givet ham et Puf. Idet Manden styrtede holdt han noget højt i Vejret, ligesom i Angst for at det skulde komme noget til. I samme Nu kendte jeg ham. »Det er Spillemanden!« raabte jeg. »Vi har kørt ham ned!« Vi vilde standse, men det var umuligt, for »Brune« var blevet sky og galoperede vildt. Jeg sprang af Slæden for at komme Manden til Hjælp og slyngedes lige ind i Snevolden, der kantede Vejen. Her laa jeg stille med Sne i Mund, Næse og Ører. Et Øjeblik var det, som Snemasserne skulde kvæle mig, men jeg kom da paa Benene. Det var bælgmørkt omkring mig.

Jeg begyndte at søge efter den ulykkelige Violin-spiller, og det maatte gøres hurtigt, for han trængte maaske til hurtig Hjælp. Med Lommelygten i Haanden og spejdende til begge Sider gik jeg tilbage ad Vejen. Omsider fandt jeg ham liggende sammenkrøbet og

I næste Øjeblik gik jeg fra Kupe til Kupe og raabte: Læg en Skilling i min Hat til den fattige Spillemands Jul.

Idet Manden styrtede, holdt han noget højt i Vejret, ligesom i Angst for, at det skulde komme noget til.

krampagtigt holdende paa Violinen. Den laa i en Voksdugspose, men var knust af Slæden. Selv laa han med lukkede Øjne uden at røre sig. Jeg stak Haanden ind paa hans Bryst og følte, at hans Hjerter bankede svagt. Jeg gned hans Ansigt og Hænder, og med eet slog han Øjnene op og stirrede paa mig.

»Har I knust min Violin?«, hviskede han.

Jeg fortalte ham, hvad der var sket og nævnedes Göstas Navn.

»Järcker,« gentog han flere Gange. »Järcker.« Imens havde jeg tørret Sneen af hans Ansigt. Ulykken var sket et Stykke fra Kirken. Jeg tog ham nu under Armen og følte, hvordan han rystede af Kulde.

»Jeg var nok ved at fryse ihjel,« stønnede han. »Er det Nat? — her er saa mørkt!«

Kirken var oplyst. Sneen sribede Luften foran, men nu saa jeg, at der holdt Kaner udenfor, og jeg kom til at tænke paa Brylluppet, Gösta havde fortalt om. »Nu kan De maaske blive kørt til Deres Logis,« sagde jeg. »Jeg har ikke faaet noget,« svarede han og begyndte at gennemsøge sine Lommer. »Og jeg har tabt mine Penge, mine Penge,« hulkede han.

Vi gik ind i Kirken, og jeg fik ham anbragt i en af Kirkestolene i den varme Kirke. Saa skyndte jeg mig ind i et nærliggende Hus, laante Telefonen og ringede til Gösta. Jeg fortalte ham, at jeg havde fundet Violin-spilleren forfrossen, med knust Violin, og at han nu sad i Kirken.

»Jeg er først lige kommet hjem,« svarede Gösta. »Slæden væltede ved Indkørslen. Men nu kommer Far og jeg og tager os af den ulykkelige Mand. Om 10 Minutter skal vi være der.

Dernæst telefonerede jeg til Högsbog, hvor Mor og den øvrige Familie ventede mig, og fortalte, hvad der var hændt mig. Da jeg kom tilbage til Kirken, var der sket noget mærkeligt. Brudeparret var kørt bort, og foran mig stod Proprietær Järcker med den stakkels Mand i sine Arme, og jeg hørte ham sige:

»Gud være lovet, at jeg har fundet dig, Alf!«

»Det er kommet saa pludseligt,« stammede Alf Järcker, »men allerede Kirken her, og Orglet, jeg har spillet paa, vakte Minder. Og nu husker jeg, at jeg tog fra England i Flyvemaskine, at den styrtede ned, at jeg havde faaet fat i en Faldskærm, som ikke naaede at folde sig helt ud, men dog nok til, at den frelste mit Liv. — Jeg slyngedes mod Fjeldet, og saa er der sket mig noget, hvad ved jeg ikke. Jeg tror dog, at jeg har sluppet Faldskærmen for hurtigt og er styrtet ned ad Fjeldet, for mit Hoved smertede og blødte, og der var ingen Mennesker at se. Jeg prøvede at faa et Udsyn over Stedet. Det holdt haardt, og jeg rev mine Klæder itu og mine Hænder til Blods. Men nu er alt godt! En stor Del af mine Penge har jeg i en af Stockholms Banker.«

Og saa blev der Julefest, hvor Spillemand Navnløs var Vært!

W. Marstrand:
Kong Kristian
den Fjerde paa
»Trefoldigheden«

L. Tuxen: Efter
Arkonas Indtagelse
af Valdemar den Store
og Absalon 1169
omstyrtes Svantevits
Billede
(Frederiksborgmuseet)

Vilh. Rosenstand:
Tordenskjold fører
Parlamentæren
fra Fæstningen
Karlstens omkring
i Marstrand

F. C. Lund:
Griffenfeld
føres til
Fængslet i
Kastellet

Clicheerne velvilligt
udlaant af
DE UNGES FORLAG

Ansgar prædiker
(Efter Maleri af
Wenzel Tornoe)

Billederne er fra
A. D. Jørgensen:
40 FORTÆLLINGER FRA
FÆDRELANDETS
HISTORIE

Niels Simonsen:
Danske Soldater
redder en Kanon
under Tilbagetoget
fra Dannevirke 1864
(Frederiksborgmuseet)

DANMARK I TUSIND AAR -

Sideflade af den store Jellingesten med en Fremstilling af den korsfæstede Kristus

W. Rosenstand:
Københavnske Studenters Deltagelse i Hovedstadens Forsvar 1658-59

Carl Bloch: Hans Tavsens Skytter Biskop Joakim Rønnow

C. W. Eckersberg:
Kronprins Frederik hyldes af Bønderne ved Frihedsstøtten

David Monies: Episode fra Soldaternes Indtog i København
September 1849 (Frederiksborgmuseet)

W. Marstrand:
Kong Kristian
den Fjerde paa
•Trefoldigheden•

↗
L. Tuxen: Efter
Arkonas Indtagelse
af Valdemar den Store
og Absalon 1169
omstyrtes Svantevits
Billede
(Frederiksborgmuseet)

Clicheerne velvilligt
udlaant af
DE UNGES FORLAG

F. C. Lund:
Griffenfeld
føres til
Fængslet i
Kastellet

DANMARK I

Carl Bloch: Hans Tav

eflade af den store Jellingesten med en Fremstilling af
den korsfæstede Kristus

W. Rosenstand:
Københavnske Studenter's Deltagelse i Hovedstadens Forsvar 1658-59

Vilh. Rosenstand:
Tordenskjold fører
Parlamentæren
fra Fæstningen
Karlstens omkring
i Marstrand

Ansgar prædiker
(Efter Materi af
Wenzel Tornøe)

Billederne er fra
A. D. Jørgensen:
40 FORTÆLLINGER FRA
FÆDRELANDETS
HISTORIE

Niels Simonsen:
Danske Soldater
redder en Kanon
under Tilbagetoget
fra Dannevirke 1864
(Frederiksborgmuseet)

USIND AAR -

Biskop Joakim Rønnow

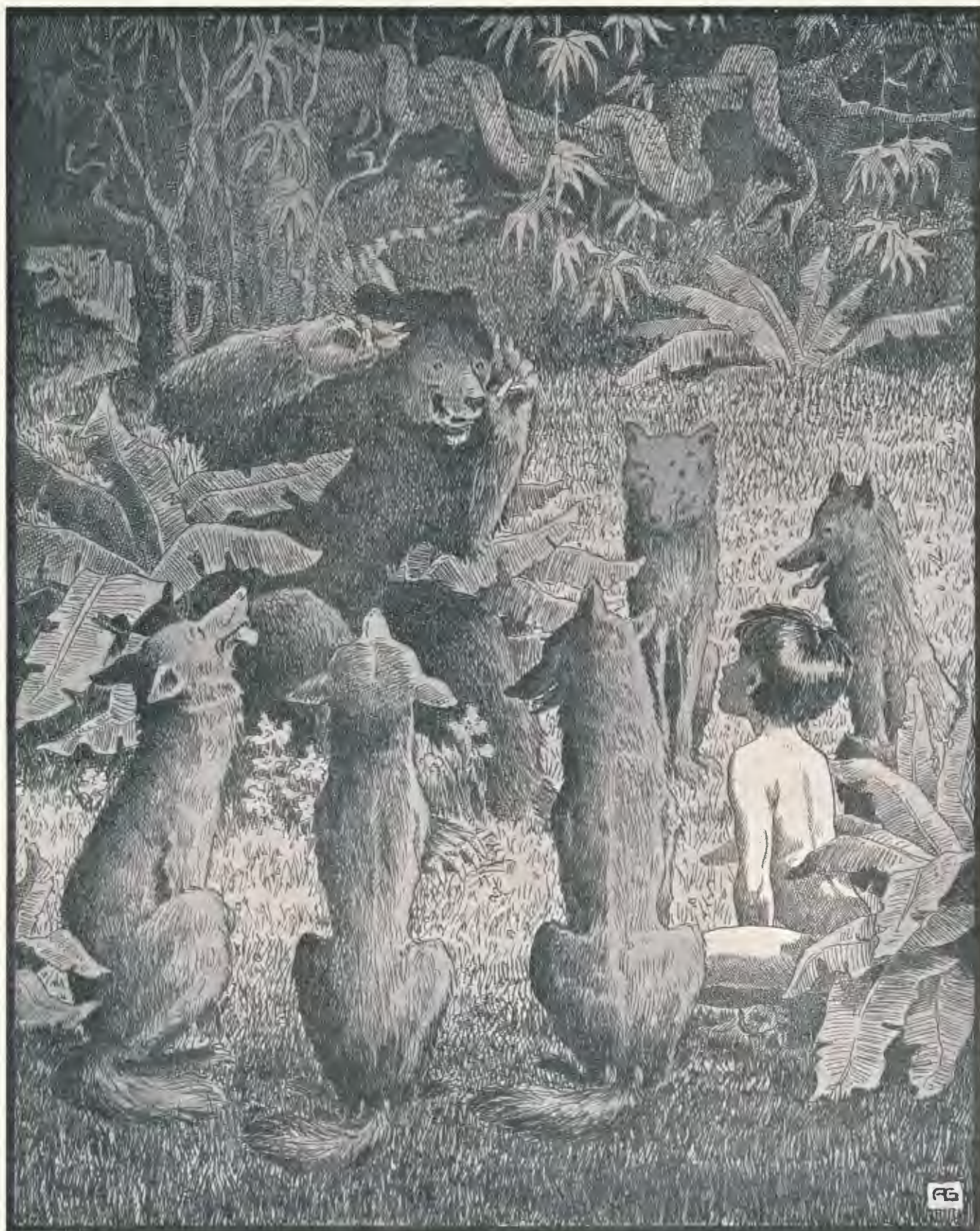

C. W. Eckersberg:
Kronprins Frederik hyldes af Bønderne ved Frihedsstøtten

David Monies: Episode fra Soldaternes Indtog i København
September 1849 (Frederiksborgmuseet)

Baloo underviser Ulveungerne i Jungleloven.

Tegning af Aage Gotved

Rejseliv i Nord-JAPANS Snevinter

Japansk Spejder paa Ski.

OPLEVELSER

Fortalt af Emil Fenger

saa kunde det ske, at Indholdet blev hældt »ud i den kolde Sne«, hvor vi gik omkring paa Strømpesokker, til Slæden atter var paa ret Køl. Saadanne Smaauheld blev taget med det mest straalende Humør.

Det ser mærkeligt ud, men Tilfredshed og godt Humør har en underlig Tilbøjelighed til at følge Fattigdom og primitive Forhold. Østerlændingen synes ikke at lide nær saa meget af den indbildte Modgang, som vi herhjemme. Der er ikke noget med, at Naboens Sæd staar bedre og hans Svinehold større end hans eget.

Midt paa Dagen standsede vi ved noget, der blev kaldt et Hotel, hvor vi skulde spise Frokost og skifte Slæde. Vort Fodtøj blev straks flyttet over i den anden Slæde, og vi maatte balancere ind paa Trætøfler. Indenfor havde Husmoderen udnyttet al overflødig Plads under Loftet til at tørre Stovvask; vi kunde derfor kun *kravle* rundt i Stuen. Kakkellovnsrøret gik halvanden Gang rundt i Stuen for at udnytte Varmen, men det kneb desværre med Trækken, saa Soden dryssede som sort Sne saavel paa Tøjet som paa Gæsterne.

En ung Dame serverede grøn Te og spurgte, hvad vi ønskede til Frokost. Kød fandtes ikke, og noget saa simpelt som Kartoffler serveredes ikke. Brød havde de ikke haft i et halvt Aar, og Smør kendte de kun af Omtale. Saa kunde vi maaske faa Æg? Hun spurgte forundret, om Hønsene hos os lagde Æg om Vinteren. Der var aabenbart ingen Chance for Kostforandring, vi *skulde* have Ris og Tang eller Blæksprutter!

Rejsen gik saa videre mod *Haboro*; 12 Timer i aaben Slæde, og da vi naaede Vejs Ende, var vi stive i Lemmerne — af Kulde og af at sidde paa vore egne Ben. To og to blev vi installeret paa kolde Hotelværelser, jeg sammen med en Mand ved Navn *Nakamurasan*. Vi fik et Fyrfad med Kulgløder og igen grøn Te. Saa begyndte Pligtvisitterne til Borgmesteren, Landboforeningens Formand og mange flere. De spurgte, hvordan Rejsen var gaaet (særdeles behageligt!), til Helbredet, Kone og Børn og meget andet.

Efter Besøgene fik vi at vide, at Badet ventede, og vi to fulgtes ind i Badeværelset. Der var et temmelig stort Badekar af Træ. I den ene Ende af selve Karret stod en Kakkellovn, saa Vandet kunde holdes varmt, medens vi badede. Vi sad og havde det hyggeligt i ca. 20 Minutter, her var endelig en Lejlighed til at blive varme. Badevandets Temperatur var de i Japan sædvanlige 45 Grader Celsius.

Nakamurasan gik først op, men besvimelede. Jeg søgte at ruske ham til Live, men han faldt om igen. Saa mistede jeg selv Bevidstheden, men Forsynet havde ikke

Rejsen begyndte en tidlig Morgen i Februar, og Termometret viste 20 Graders Frost i vort Soveværelse. Maalet var et Landbomøde i *Haboro* højt mod Nord, og første Del af Rejsen gik ret bekvemt med Hovedbanen til *Ashahigawa*. Privatbanen derfra til *Rumori* var knapt saa komfortabel med kun een Vogn og en rødglødende Kakkellovn i Midten, hvor vi skiftedes til at blive varmet, medens Forsinkelsen steg til 4—5 Timer.

I *Rumori*, der ligger lige ud til det aabne Hav, var Vinden saa stærk, at man næppe kunde gaa oprejst, og Snefoget saa tæt, at man skulde være lige ved en Lygte, før man kunde se den. Banen gik ikke længere, nu maatte vi videre op langs Kysten med Hest og Slæde. Slæden var en lav, aflang Kasse med Meder.

Vejen gik langs Stranden, fordi Sneen der sjældent dannede større Driver. Temperaturen var $\div$ 30 Grader og Snestormen ofte saa tæt, at vi ikke kunde se Hesten. Snelagets Tykkelse var ca. halvanden Meter; men Vejen var kørt saa fast, at den kunde bære Hesten. Vejbanen var ikke bredere end Slæden, og det var derfor vanskeligt at passere en modgaaende Slæde; Hestene trykker sig opad hinanden, men den modgaaende Slæde tvinger dem udenfor den tilkørte Vejbane, og de synker i til Bugen, hvorefter de atter maa arbejde sig op paa Vejen. Nogle Gange maatte vi ind imellem de lave Bjerge, hvor der var Snedriver saa høje som Huse. Ved en saadan Drive spænder Kusken Hesten fra og sætter sig op paa den. Han tvinger Dyret ind i Driven, hvor han mener, Vejen maa være. Første Gang bliver baade Hest og Mand borte i Sneen, men naar han har været igennem 10—15 Gange, er der saa meget Plads, at Slæden kan tages med.

Selvfolgelig hænder det, at Vejbanen bliver skæv, og

bestemt, at vi skulde sove ind den Gang. I Faldet maa jeg have revet et Billede ned fra Væggen, og jeg vaagnede ved, at det ramte mig i Hovedet. Det var Kulosforgiftning, saa Fyret i Badekarret er altsaa ikke ganske ufarligt. Vi kom i Seng og var friske til Mødet den næste Morgen.

Rejsen fortsatte til forskellige Møder i *Hakkaida*, dels med Tog og dels med Slæde. Enkelte Dage var med tindrende Sol i stille Vejr, men oftest var det Snestorm.

Omsider nærmede vi os atter Hjemmet, og da jeg kun regnede, der var 6—7 Timers Rejse hjem, var det smaat med Appetitten til Risen. Jeg vilde snart være ved min Kones Kødgryder — troede jeg da! Snestormen rejste sig med voldsom Styrke, Toget startede med en Times Forsinkelse, og vi sneglede os afsted imod *Sappara*. Et Par Gange sad vi fast, men kom fri, og de Rejsende raabte »Banzai« (Hurra); men der kom et Øjeblik, da der ikke blev raabt Banzai — det blev vedtaget at forsøge at lade Lokomotivet gaa igennem alene, og det kundet det.

Dermed var Lys og Varme afbrudt; vi sad tilbage i en kold Jernbanevogn og var foreløbig 4 Timer forsinket samt sultne som Ravne. Paa begge Sider af Banen stod mandshøjt Bambuskraat gennemvævet med tornede Clematisranker. Krattet var dækket af Sne, og enhver, som forsøgte at gaa derud, vilde uhjælpelig gaa tilbunds. Her var ikke andet at gøre end at vente.

Hvis nogen tror, at Passagererne tabte Humøret, tager de ganske fejl af denne primitive Bondebefolkning. De sørgede selv for Underholdningen.

En Bonde berettede, at han netop paa dette Sted i Marts Maaned havde været paa en dramatisk Bjørnejagt. Om Dagen smelter Solen Sneskorpen, men om Natten fryser den igen, saa man fra Midnat til Middag kan færdes paa Sneen som paa et Cementgulv. De vidste saadan omtrent, hvor Bjørnens Hi var, og de tre drabelige Jæ-

gere afsøgte med en indbyrdes Afstand af 50 Skridt de lave Bjerge. Pludselig forsvandt Manden længst mod Syd i Sneen, og op af Hullet sprang en stor Bjørn. Forfærdet veg den nærmeste Jæger et Par Skridt til Siden, og der forsvandt han og blev til en Bjørn ligesom den anden. Fortælleren, som var den tredje Jæger, turde ikke skyde paa dette Hekseri, han smed Bøssen og løb hjem. Men henimod Aften kom de to andre Jægere hjem og gav Forklaringen: Ikke een, men to Bjørne laa i Hi under Sneen. Over Stedet, hvor de laa, kunde Sneen ikke fryse — og altsaa heller ikke bære Jægerne. Den første faldt lige ned paa en Bjørn, der blev forskrækket, sprang op og løb. Kort efter gik det den anden paa samme Maade. De havde haft meget Besvær med at komme op, men Bjørnene saa de ikke mere.

Saaledes blev der fortalt Historier, og der blev sunget Sange, leet og sagt Vittigheder, saa det næsten var en Skam, at Lokomotivet kom tilbage med en Hjælpemaskine efter kun 4 Timers Forløb. I de tidlige Morgentimer kørte vi atter fast lige i Udkanten af *Sappara*; men her var banet Vej lige ved Jernbanen, saa vi kunde gaa hjem. Det var en temmelig lang Spadseretur gennem Byen, som endnu sov. Sneen fra Fortovene var kastet ud paa Gaden, saa vi gik paa en Snevold i Højde med Tagskægget paa Husene og med Trappetrin i Sneen ned til Dørene. Nu vilde jeg snart være hjemme, hvor min Kone i Uger havde været alene hjemme og haft det hyggeligt med Børnene — troede jeg da. Det havde nu ikke været lige hyggeligt altsammen.

Den foregaaende Dag var hun gaaet en 5 Minutters Gang hjemmefra. Paa Hjemvejen blev hun overrasket af den samme Snestorm, som havde forsinket mig i 12 Timer. Hun har da taget et Skridt bort fra Vejen og ikke kunnet finde den igen. I Sne til Brystet havde hun da dels gaaet dels kravlet 500 Meter i Løbet af tre Timer. Gennemblødt til Skindet og med Istapper i hver Haar-

tot var hun lige ved at give op, da Miraklet skete. Hun stødte mod noget fast, der viste sig at være et Hus, og hun var reddet.

Der havde været alvorligt Bud efter os begge i de Dage. Nogle vil kalde det et Held, at jeg ragede et Billede ned over mig i Badeværelset, og at min Kone stødte paa et Hus trods det, at der var mange Gange mere Plads ved Siden af. Jeg tror nu, at begge »Tilfælde« skyldes en højere Styrelse. Dette er en Tro, ganske vist, men den gør Livet skønt at leve.

Af Bang Andersen

Skovsøens Hemmelighed

Ill. af Leif Wegner

Der var stor Spænding paa Legepladsen den første Skoledag i det nye Aar. Rygtet gik fra Mand til Mand: »Der er kommet en ny Lærer!« Og med samme Interesse som Videnskabsmænd, der har opdaget en ny og hidtil ukendt Billeart, drøftedes Mulighederne: »Hvad mon han er for en?«

Han hed Hansen, et forholdsvis hæderligt Navn var der nogen, der mente. Desværre underviste han i det triste Fag Historie, hvilket paa Forhaand gjorde, at man modtog Hansen med en Del Skepsis.

Der viste sig imidlertid snart et Lyspunkt: at Hansen var gammel Spejder, og da man netop paa Kostskolen manglede en Tropfører til de tre Spejderpatruljer, der fandtes der, varede det ikke længe, inden Hansen var Tropfører for Kostskoletroppen.

Sidste Lørdag i August fik Skolen en ekstra Fridag (det er noget, der kun sker i Historier — det sker aldrig i Virkeligheden!). Naa, Skolen fik altsaa en Fridag, som resulterede i, at Troppen allerede Fredag Eftermiddag startede paa Lejr oppe i Dalbys gamle og vidstrakte Skove, hvor Tropføreren havde en god Ven i Skovfogeden.

Dette Venskab ytrede sig blandt andet deri, at Skovfogeden allerede Fredag Aften kom ned til Lejren og berettede morsomme Jagthistorier, saa at Drengene klukkede af Latter ved Lejrbaalet.

Om Eftermiddagen havde Drengene, da de var blevet færdige med at slaa Teltene op, blandt andet været nede ved Skovsøen, en stor Sø som saa ud til at være bundløs. Man kunde staa ved Bredden og se ned i det grønne, mørke Vand, — og man kunde føle sig helt mærkeligt til Mode.

Da Skovfogeden hørte det, blev han helt alvorlig og sagde:

»Der er et interessant gammelt Sagn knyttet netop til den Sø, en Historie, som jeg har hørt af min Far, og som han i sin Tid hørte fra sin Far, o.s.v. Hvis I har Lyst til at høre den, saa — — —?«

Naturligvis havde Drengene Lyst. Paul kastede mere Ved paa Baalet, som blussede op, og Drengene rykkede sig tættere sammen, medens Skovfogeden stod helt inde ved Ilden, saa hans skarpskaarne Ansigt fremtraadte skarpt markeret i Lys og Skygge — og saa begyndte han.

Det var en spændende Historie om Grev Rosenkrans, som havde boet deroppe paa Herregaarden i det 16.

Aarhundrede. Men da en overmægtig Fjende plyndrende og hærgende rykkede ind i Landet, og da Rygtet som en Løbeild spredte sig, hvorledes det var gaaet de andre Herregaarde længere sydpaa, saa besluttede Greven at flygte til Hovedstaden. Men først maatte han bringe sine Kostbarheder i Sikkerhed; dem skulde Fjenden ikke faa Fingre i. Han samlede derfor alt, hvad han havde af Guld og Sølv og gemte det i et gammelt Skrin, som han bar ned til sin Forfader, som ogsaa var Skovfoged, eller hvad det nu hed den Gang, og sagde til ham:

»Rasmus, du er en ærlig Mand, kan du gemme dette Skrin for mig, til Ufredens Dage er forbi, og siden give mig det igen!«

Min Forfader sagde ja, og Greven rejste. Men en mørk Efteraarsnat, da Fjenden huserede oppe paa Herregaarden, sejlede han i en Pram ud paa Skovsøen hernede med Skrinet og sænkede det midt ude i Søen, netop saa langt ude, at de to gamle Egetræer i Skovbrynet faldt sammen og saa ud som eet.

Greven faldt for Fjendens Kugler, og Godset inddrog under Kronen, da Krigen var forbi. Min Forfader begyndte da at søge efter Skrinet i Skovsøen, men forgæves. Han fandt det aldrig, og det er heller ikke blevet fundet siden, — men Sagnet om Skrinet er gaaet fra Generation til Generation i min Slægt som en Hemmelighed.

Saaledes sluttede Skovfogeden sin Fortælling.

Efter Te og Aftensang gik man til Ro. Snart sov hele Lejren trygt.

*

Tidligt næste Morgen, inden de andre endnu var staaet op, vækkede Bjørn sin Patrulje, den berømmelige Mohawkpatrulje. Modvillige og trevne aabnede de Øjnene og gloede paa deres Patruljefører. — Hvorfor i Alverden? — Det er jo ikke engang rigtig lyst endnu!

»Tys,« hviskede Patruljeføreren, »Klokken er fire, vi skal ned til Skovsøen!«

»Skovsøen?« Jørgen og Iver satte sig op med det samme lysvaagne. »Skal vi ud og lede efter Skrinet?«

»Ja, men de andre maa ingenting vide.«

Straks efter gik Bjørn, Jørgen og Iver stille ud af Lejren ned mod Søen. De andre sov roligt oppe i Teltene.

»Jeg tror nok, jeg ved, hvorfor man ikke i sin Tid fandt Skrinet. Jo, ser I, de har selvfølgelig søgt der,

hvor det sænkedes og har ikke taget i Betragtning, at den svage Strøm under Vandet kunde have ført Skrinet længere nedad mod Aaen i Aarenes Løb,« hviskede Bjørn.

Og det syntes saa selvfølgelig for de to, at Patruljeføreren havde Ret, at de med Beundring i Stemmen udbrød »Du er jo Mesterdetektiv, Bjørn!«

»Ja, ja, vi har jo ikke fundet Skatten endnu,« advarede han.

Nede ved Skovsøen gemt i Sivene fandt de en gammel, fladbundet Pram med Aarer, og ved Siden af laa nogle lange Baadshager. Sagte skød de Prammen ud i Vandet og gik om Bord. Jørgen og Bjørn roede, Iver passede paa med Baadshagen og øste Vand med en gammel Konserverdaase, som laa i Baaden, der var temmelig læk.

»Uh, lad være med at stænke Vand paa os,« raabte Jørgen.

»Aah, jeg er jo nødt til det, ellers synker vi med det samme. Det er nu engang ikke særlig praktisk at sejle i en Sil!«

»Stands, ellers ror vi for langt,« sagde Bjørn pludselig. »Nu er vi lige ud for de gamle Ege. Kom med Baadshagen!« Og nu begyndte Eftersøgningen.

De søgte og søgte. Der gik en halv Time, der gik en hel Time, da pludselig stødte Baadshagen mod noget i den mudrede Bund. Langt om længe fik de Genstanden op. Da de havde skyllet den ren for Mudder, saa de en gammel, rusten Tingest. De trængte sig sammen om den, til Bjørn pludselig kastede den over Bord igen.

En gammel, fladtrykt Petroleumsdunk var det ikke, de søgte.

De søgte og søgte. Der gik en halv Time . . .

»Paa'en igen,« opmuntrede Patruljeføreren og tog selv Øsekarret og gav sig til at skovle Vand ud. Medens de havde været optaget af Petroleumsdunken, havde de glemt at øse, og Baaden var lige ved at synke.

Efter to og en halv Times møjsommelig Søgen stødte Stagen mod noget haardt. Iver dirrede af Spænding, da han dybt nede i Vandet saa en mørk Genstand sidde fast paa Spidsen af Baadshagen.

— Endelig! Hvad var det? Et gammelt, sort Metal-skrin. De var nærvæd at skringe af Glæde. Her var jo Skatten!

Bjørn kastede Øsekarret og gav sig til at undersøge Skrinet. Han tørrede Rust og Slam og Alger bort.

»Se,« raabte Jørgen, »der staar noget paa Laaget!« Med stort Besvær tydede Drengene fire snirklede Bogstaver. Resten af Ordet var helt forsvundet.

»V—E—L—B,« læste Iver. »Men hvad i Alverden betyder det?«

Tavshed.

»Jo, nu har jeg det,« raabte Iver pludselig, »der staar selvfølgelig Grevens Navn, V—E—L—B—AA—R—N—E Greve Rosenkrans.«

Men nu var Baaden ogsaa lige ved at synke.

»Lad os ro med det samme,« sagde Bjørn og satte sig til at øse, og hans Arme arbejdede som Møllevinger. De to andre satte Skrinet til Side og lagde Aarerne til Rette. Men hvordan de nu bar sig ad eller ikke, nok er det, at en af dem kom til at skubbe til Skrinet med Aaren, saa at det i en elegant Bue plaskede i Søen og forsvandt i Dybet. Nogle Ringe spredte sig langsomt ud over Vandfladen, nogle Bobler steg op, saa var alt stille.

Stumme af Forfærdelse saa Mohawkerne det, der skete, men medens de var som lamslaaede, sank Baaden.

Vaade som druknede Mus naaede de Bredden efter det ufrivillige Bad.

Jørgen næsten græd. »Hvad skal vi nu gøre,« jamrede han.

Bjørn var mere rolig.

»Nu ved vi i alle Tilfælde præcis, hvor Skrinet ligger, og der er nu intet andet at gøre end at vente til i Aften, naar Skovfogeden kommer til Lejrbaalet og fortælle ham, hvad der er sket. Men før den Tid, ikke eet Ord til nogen!

I samme Øjeblik hørtes Hornsignaler oppe fra Lejren. Nu begyndte man at staa op.

*

De tre Mohawker vakte stor Opstandelse og Glæde, da de usete forsøgte at liste ind i Lejren.

Men de sagde ingenting, saa de andre maatte nøjes med at fastholde det Faktum, at Mohawkerne paa en eller anden Maade var gaaet i Vandet med Klæderne paa, og naturligvis kunde de andre Patruljer ikke lade være med at gøre Nar af dem. — Men, den som ler sidst, ler bedst.

»Maa jeg saa bede om en Forklaring,« bad eller rettere forlangte Tropsføreren.

»Ja, jo . . . men vi vil helst vente til i Aften, men da skal Tropsføreren nok faa Besked,« bønfuldt Bjørn.

»Ja, ja da!«

Da Aftenen kom, kom ogsaa Skovfogeden, og da be-

— medens de var som lamslaaede, sank Baaden — — —

rettede Trekløveret, hvad de havde opdaget. Skovfogeden klappede dem paa Skulderen.

»I er Dreng, som man kan være stolt af,« sagde han. Og paa den Maade fik Mohawkerne Oprettelse for de andres Drillerier.

Næste Dag fortsattes Eftersøgningerne, og Mohawkerne var naturligvis de ivrigste. Skrinet blev meget rigtigt fundet, og da man aabnede det, var det fyldt med gamle sjældne Mønter og Smykker, som kom paa Nationalmuseet, hvor man kan se dem den Dag i Dag.

Men Spejderne fik 1000 Kr. i Findeløn, som anvendtes til et Blokhuse, og Mohawkerne blev berømte Helte, og saaledes sluttede alt i Fryd og Gammen!

*

Saadan som det her er skildret, gik det imidlertid ikke. Saadan skete det blot i Trekløverets Fantasi. Saadan gik de og tænkte hele Eftermiddagen, indtil det omsider blev Aften. Lige før Lejrbaalet kom Skovfogeden, og de tre var der øjeblikkelig, — d.v.s. han stod og talte med Tropsfører Hansen, saa de holdt sig lidt paa Afstand, parat til at falde over Skovfogeden i samme Øjeblik, som Samtalen med Hansen var forbi — som Hajer paa Lur.

Nu kom Skovfogeden og Hansen nærmere i munter Samtale.

»Hør du, Skovfoged,« sagde Hansen, »som gammel Historielærer stødte det mig i Gaar Aftes, at en Greve ved Navn Rosenkrans skal have boet her paa Egnen.« Skovfogeden lo.

»Naa, dig narrede jeg nok ikke.« Hans Mave hoppede af indestængt Latter.

»Det var opdigtet fra først til sidst. Jeg syntes bare, at det kunde være en interessant Historie for Drengene, men, tilføjede han, der ligger nu noget bag den alligevel. Der er en historisk Kærne i Fortællingen; jo, ser du, sidste Aar var jeg sammen med en Ven ude at sejle paa Søen. Det var det herligste Andetræk den Aften, og det gik hverken værre eller bedre end at min Ven, som ikke var nogen stor Jæger, satte sig paa Halen ned i Baaden, efter at han havde skudt efter en And. Baaden vippede, og vor Madkasse, som stod ved Rælingen, gik over Bord.

Bjørn blegnede, da han hørte det.

»Ja, men,« indvendte Jørgen, »hvad betød da Indskriften, V—E—L—B, vor velbaarne Greve o.s.v.?«

Da gik der et Lys op for Iver. »V—E—L—B,« stavede han, »det betyder: Vel bekomme!«

Se det var den rigtige Slutning!

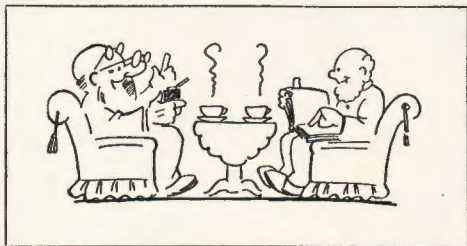
SKIPPER ENOKSEN FORTÆLLER OM **Den lange Næse**

Ved Sigurd Tøgeby.

Jeg har en god Ven, som hedder Professor Trip. Han er en Mand, jeg godt kan lide, fordi han ved saa meget, og fordi han glemmer en Paraply og et Par Galoscher hos mig, hver Gang han besøger mig. Jeg er velforsynet med disse Ting; men hvis jeg leverede dem tilbage, glemte han dem bare et andet Sted.

For et halvt Aar siden drog jeg paa Langfart med min Ven Professoren. Jeg er netop kommet hjem igen, men jeg er ikke fuldt saa gode Venner med ham som før. Nu skal jeg fortælle det hele forfra.

Han kom og besøgte mig en Aften, og vi sad og snakkede hyggeligt, og min Kone lavede Kaffe. Professor Trip fik vist ikke ret meget Glæde af Kaffen, for der stod et Blækhus i Nærheden,

som han hele Tiden troede var hans Kaffekop. Min Kone og jeg vilde ikke forstyrre ham, og det saa for Resten ret pudsigt ud med sort Skæg omkring Munden.

Jeg sad og rodede med mit Frimærkealbum og ærgrede mig over, at jeg manglede et blaat og hvidt 5 Milreis Mærke fra Brasilien.

Pludselig satte Professoren Blækhuset fra sig og sagde:

»Det er sandt. Jeg maa slaa en Knude paa Lommestørklædet. Jeg maa sandelig ikke glemme, at jeg skal til Brasilien i næste Uge.«

Med disse Ord tog han min Kones pæneste Serviet og slog en Knude paa den.

»Til Brasilien?« sagde jeg. »Det var da morsomt. Jeg har ogsaa tænkt at tage en Tur derover. Jeg mangler nemlig et 5 Milreis Frimærke derfra.«

»Udmærket,« sagde Professoren og begyndte at putte Servietten i Lommen. »Saa kan vi maaske rejse sammen.«

»Det kan vi godt,« sagde jeg. »Amalie Laurine ligger sejlklar, og Mandskabet har ingen Hyre faaet i tre Maaneder.«

»Det er glimrende,« sagde Professoren og rejste sig, »lad os sejle med det samme.«

»Ja,« sagde jeg. Vi sagde Tak for Kaffe, min Kone pakkede min Tandbørste, og vi gik. Professoren glemte som sædvanlig Paraply og Galoscher og havde ogsaa

glemt sin Hat, hvis jeg ikke havde mindet ham om den. Det var en gammel Bør, saa den syntes jeg ligesaa godt, han kunde beholde.

Da vi var kommet om Bord, og Søren Matros havde hevet Ankeret op, gik Professoren og jeg ned i Kahytten og saa paa Søkortene. Desværre havde jeg ikke andet end Hareskoven 1:20.000; de andre havde Kokken nemlig brugt til at pakke Klemmer i. Men det gjorde ikke saa meget, vi kunde jo altid spørge os frem.

»Hvad skal du for Resten i Brasilien?« spurgte jeg, da vi vuggede ude paa de vilde Vover.

»Jo, det skal jeg sige dig,« sagde Professoren og trak en Æske op af Lommen. »Jeg har en Ven, der opdrætter Elefanter et Sted ved Amazonfloden, men de vil ikke rigtig trives. Nu har han skrevet og spurgt, om jeg ikke kunde finde paa noget, og saa har jeg opfundet denne her Salve.«

»Hm,« sagde jeg, »den ser stærk ud. Læg Laaget paa igen. Hvorledes virker den?«

»Det er en Voksesalve,« sagde Professoren. »Naar man smører den paa Elefanterne, vokser de og bliver saa store, man vil have dem.«

»Din Ven, Elefantproducenten, bliver nok glad,« sagde jeg. Saa kom Styrmanden og raabte paa mig. Det var et Bramsejl, der skulde splejse, Raanokken var lidt mølædt, Skibsdrengen havde kastet Kofilnaglen overbord, og der var tusind Ting at passe.

»Aha,« sagde han. »Det er et hvepsus stiksus af en stikkus hvepsus. Har du Feber? Det maa endelig behandles med Omhu. Jeg har en Mentholsalve, som helbreder alle Insektstik. Et Øjeblik!«

*

Den tredie Dag var jeg saa uheldig at blive stukket af en Hveps paa Næsen. Jeg tog det ikke saa højtideligt, men smurte bare Næsen med grøn Sæbe og Peber og laa nogle Dage til Sengs med varmt Omslag. Men saa blev det saa daarligt, at jeg sendte Bud efter Professoren.

»Aha,« sagde han. »Det er et hvepsus stiksus af en stikkus hvepsus. Har du Feber? Det maa endelig behandles med Omhu. Jeg har en Mentholsalve, som helbreder alle Insektstik. Et Øjeblik!«

Ro, trak Rullegardinerne for Køjnene og laaste Kahytsdøren udefra.

Næste Morgen følte jeg mig meget bedre. Jeg sad i Sengen glad og tilfreds, da Kokken kom med Frokosten (Kakao, fire blødkogte Æg, en Agurk og en halv Julekage). Men Kokken tabte Bakken af Forfærdelse. »Hva

— hva er det med Skipperens Næse?« stammede han.

Jeg for op af Sengen og over til Spejlet. Og der fik jeg Syn for Sagen. Næsen var blevet 10 cm længere. Jeg maalte det med et Baandmaal.

»Professor!« skreg jeg og styrtede ud af Kahytten og ned til ham. Han sad og drak sit sædvanlige Morgenblæk, medens der stod en urørt Kaffekop med Pen i lige ved Siden af. »Min Næse, min Næse!«

Professoren tog Brillerne paa.

»Ja tænk — saadan en Næse!« sagde han forundret. »Hvor har du faaet den fra?«

»Det er din Skyld,« sagde jeg, »det er din sædvanlige fjollede Glemsomhed! Du har smurt mig med Voksosalven til Elefanterne!«

»Det var da uheldigt,« sagde Professorens og kikkede i Salveæskens. »Naa, der er da heldigvis en Del igen, saa der bliver forhaabentlig nok til Elefanterne alligevel.«

»Til Kina med Elefanterne!«

brølede jeg. »Men hvordan skal det gaa med mig? Har du noget Middel til at faa Næsen til at holde op med at vokse?«

»Hm — jah — saa langt er jeg ikke kommet i mine Eksperimenter endnu,« svarede han. »Men i Løbet af halvandet Aar eller tre opfinder jeg nok et Middel, som

kan faa din Næse tilbage til sin oprindelige Størrelse.«

»Og saa skulde jeg imedens vandre rundt og se ud som et Næsehorn?« brølede jeg. »Nej, du kan tro nej! Du maa straks opfinde noget, som kan gøre Næsen anstændig igen. Jeg lukker dig inde i Kahytten, saa du ikke snyder dig fra Arbejdet, og saa gaar du øjeblikkelig i Gang. Du slipper ikke ud, før Opfindelsen er gjort.«

Og saa gik jeg ud af hans Kahyt, smækkede Døren og drejede Nøglen tre Gange rundt. Jeg fik Tømmermanden til at save et Hul i Døren, saa der kunde stikkes Mad ind til Professoren, og udenfor satte jeg et Skilt med Ordene: »Obs. Fodring mellem 3 og 5. Maa ikke tირres.«

Jeg skal aldrig glemme den Tid, der nu kom. Næsen fortsatte med at vokse langsomt men sikkert. Da vi passerede Biskaya, var den omtrent paa en Armlængde. Da vi gik forbi Gibraltar, var den som et Kasteskaf, og da vi løb ind i Suezkanalen, maatte jeg opholde mig under Dækket, for at man ikke skulde tro, vi var et kamoufleret Krigsskib med en ny Torpedokanon.

Paa Turen gennem det indiske Ocean maatte jeg holde Kahytsdøren aaben. Næsen naaede omtrent fra Køjen til op paa Dækket. Og Ole Skibsdreng fik en ordentlig Gang Tamp, da han traadte paa min Næse under Vagtafløsningen om Natten. Værst var det for Resten at bevæge sig om Dagen. Jeg kom saa let til at slaa nogen over Bord.

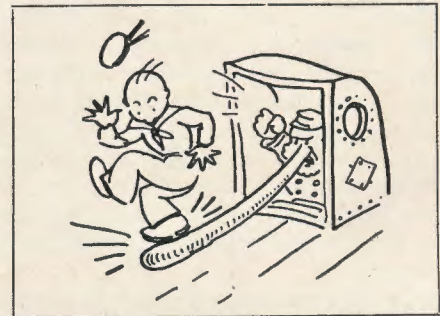
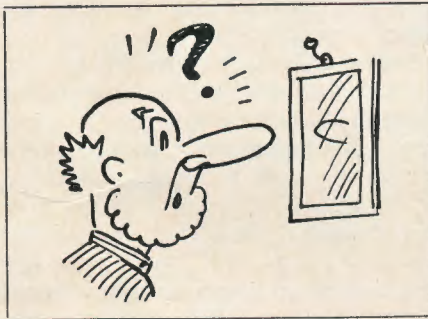
Professoren arbejdede for Resten Dag og Nat med sine Rør, Glas og Syltetøjskrukker. Vi

maatte stadig sende Ole Skibsdreng paa Apoteket efter Naf-talin, Karlsbadersalt og Kraft-

skurepulver, og hvad han ellers mente, han skulde bruge. Stadig kom han med et eller andet og smurte det paa min Næse, og noget af det lugtede, saa jeg laa besvimet i Timevis — men det hjalp ikke.

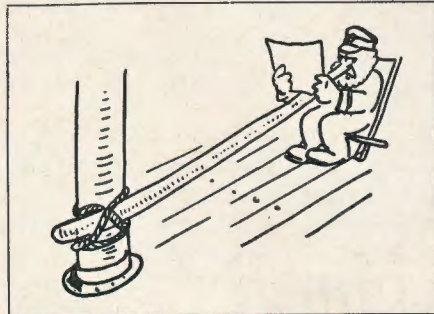
Da vi naaede Amazonflodens Munding, var Næsen som en middelstor Gran. Jeg kunde have sejlet til Rio de Janeiro og vist mig frem for Penge og blevet en rig Mand, men der er dog Grænser. Desuden var det mere end nok for mig, at Ole Skibsdreng fik Latterkrampe, hver Gang han saa mig. Det værste var, at jeg ikke kunde naa frem med Lussingerne, jeg sendte efter ham. Folk, som ikke har haft en saadan Næse, ved ikke, hvor urimeligt Tilværelsen former sig. Jeg maatte tilkalde Hjælpemandskab, naar jeg skulde ud af Kahytten. To Mand trak mig i Næsen op ad Trappen. Paa Dækket lod jeg Næsen surre fast til Storsejlsbommen, for at mine Halshvirvler ikke skulde gaa fuldstændig fra hinanden. Men værst var det dog, naar Næsen sov.

Men saa var det en Dag, at jeg sad paa Dækket i Sol-skinnet og forsøgte at læse Avis. Det er vanskeligt at læse Avis, naar man har saadan en lang Næse. For enten

maa man holde Avisen overfor eller under Næsen, og begge Dele har sine Mangler. Naar Avisen er under Næsen, mærker man den sure Lugt af Skrøner, og holder man den over Næsen, er det svært at læse, fordi Øjenbrynene sidder i Vejen. Alle, der har en almindelig Næse, bør daglig glæde sig over det.

Vi sejlede ganske nær Bredden, og der var fuldt af Urskov inde paa Land, og mellem Tulipan- og Makaronitræerne vrimle-

de det med Paradisfugle, baa- de røde og grøn- ne, sribede og spættede.

Som jeg nu sad og saa paa dem, kom jeg til at tænke paa, at jeg netop i en Avis havde set en

Overskrift: »Damehattene skal igen have Fjer — Paradisfugle er særlig efterspurgt.«

»Aha,« tænkte jeg, »her er kanske en Chance — maa- ske kan jeg faa Brug for Næsen.«

Ole Skibsdreng blev tilkaldt, fik en herlig Lussing, fordi han lo og blev beordret ned efter Fiske- nej Fugle- lim og Søren Matros og Kokken. Nu, skulde der fanges Fugle. Først smurte vi nogle Klatter Fuglelim paa Næsen, derefter drejede jeg mig forsigtigt rundt, saa Næsen stod som en Bom ud over Rælingen, og det viste sig, at den kunde naa et godt Stykke ind i Junglen. Saa ventede vi.

Den første Paradisfugl satte sig til Rette i Limet fem Minutter efter. Næsen blev drejet indenbords og Fugle- lin løsnet med varmt Vand. Nyt Lim blev smurt paa, og vi fortsatte. Da Solen gik ned, havde vi 53 pæne Fugle.

Før jeg gik til Køjs, gik jeg — baglæns som sædvanlig — ind i Professorens Kahyt og snakkede med ham i

Dunsten af Svovlsyre, Cyklelak, Jodtinktur og andre videnskabelige Vædske.

»Nu haster det ikke saa meget, Professor,« sagde jeg. Nu har jeg fundet noget glimrende at bruge Næsen til — noget vi kan tjene mange Pen- ge paa.«

»Jeg er for Resten lige ved at opfinde det,« hostede Profes- soren inde i Dampen.

Men da jeg vaagnede næste Morgen og som sædvanlig kik- kede langs Næ- sen ud paa Dæk-

ket, sprang jeg op med et Sæt. Næsen naaede ikke læn- gere end til Dørtærskelen! Den maalte højst fem usle Meter; den var næsten normal.

Dermed var det Slut med Fuglefangsten, og jeg var temmelig ærgerlig, da jeg gik ned til Professoren. Nu kunde jeg ovenikøbet gaa forlæns ind.

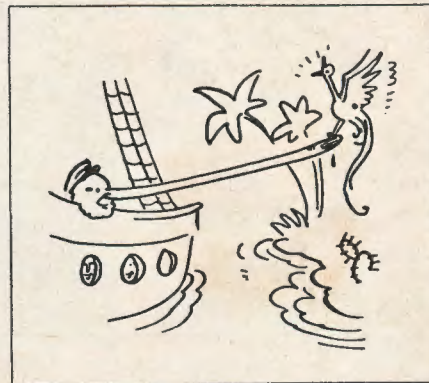
Idet jeg slog Lugen op, raabte han: »Hej Skipper! Nu har jeg fundet det! Det rigtige Middel til at faa Næ- sen mindre, det er — ganske almindeligt Fuglelim!«

»Tak,« sagde jeg og lukkede Lugen. »Det har jeg selv fundet ud af!«

Næste Dag slap jeg ham ud og tilgav ham, for da var Næsen kun en Meter, og da vi kom til Manden med Ele- fanterne, saa grinede han næsten ikke af mig.

Nu er jeg hjemme igen, og min Næse er som den før har været, og det er i Grunden lidt ærgerligt, for nu kan jeg ikke engang bevise, at den har været over 10 Meter lang. Og Professoren nyttter det ikke at spørge, for han har selvfølgelig glemt det.

(Speideren)

Da Bøffelpatruljen talte 60 Mand (sluttet).

det et Par Kokke, som kiggede ud af det fjerneste Telt, medens de anbragte et Kogekar ved Sidevæggen, snart saas et Par Spejdere forlade et af de midterste Telte for et Øjeblik efter at »aflægge Besøg« hos en Nabopatrulje. Kort sagt: Der herskede et muntert og virksomt Liv i den store Lejr, et Faktum, som tydeligt genspejlede sig i Ansigtstrækkene paa vore ukendte Kammerater. Kort efter trak disse sig iøvrigt diskret tilbage, og vi havde desværre ikke Lejlighed til at hilse paa dem om Søn- dagen, da vi efter Morgenmaden vilde aflægge en offi- ciel Genvisit. Efter hvad jeg samtidig fik oplyst af en rar og lun Gaardejer, som boede faa Skridt fra deres Lejr, havde de allerede samme Aften pakket deres 3 Telte og var skyndsomst forsvundet.

Peter Svupstik knipsede et Fnug fra sin Hjemmejakke og rakte Haanden hen mod sin Bogreol, hvorfra han fremdrog et Fotoalbum. Han kiggede længe og inter- esseret paa Billederne, og da min Nysgerrighed var paa Sprængpunktet, udbroød jeg: »Ja, men hvor i Alverden fik du alle de Spejdere fra?«

Peter Svupstik lo en dyb, klukkende Latter og tilføjede med et lunt Blik i Øjenkrogene:

»Prøv nu paa at studere disse to Billeder! Du vil da med dit skarpe Blik straks opdage en væsentlig Forskel.

Det første viser tilsyneladende en flot Lejrplads med 9 elegante Telte paa Rad og Række; foran det første staar »Bøflerne«, 8 Mand i Tallet, medens alle de øvrige Telte henligger i tavs Ensomhed. Efter at dette Billede var taget, kravlede »Bøflerne« ind i deres Telt, som de luk- kede, og 1 Minut efter tog jeg det næste Billede!«

Jeg stirrede vantro paa det nævnte Fotografi, paa hvil- ket man saa den samme Lejrplads, blot at der nu stod een »Bøffel« foran hvert af de øvrige Telte, medens »Bøffelteltet« henlaa i fredelig Afsondrethed! og saa var Forklaringen endda meget ligetil: Grøften havde fun- geret som en Slags underjordisk Forbindelsesgang mel- lem de 9 Telte, saaledes at det havde været en let Sag at dukke op i snart dette, snart hint Telt, uden at det for en uvildig Tilskuer havde været muligt at opdage Fidusen.

Peter Svupstik smækkede Albummet i med et Smæld og raabte med sin buldrende Stemme i Retning mod Køkkenet: »Hallo, Mutter! Saa kan du godt komme med Kaffen — den fine Blanding altsaa — og saa godt med Julekage!«

Jo, man kunde ogsaa opleve et og andet i gamle Dages Vinterlejr. I alle Tilfælde naar det var »Bøflerne«, der drog af Sted!

Af
Strix Bubo

Illustreret af
LEO FREDSEBJERG

Da Bøffelpatruljen talte 60 Mand

De to sidste Vintre, vi har oplevet, hører til de strengeste og mest langvarige, dansk meteorologisk Viden-skab har beskæftiget sig med. Ikke desto mindre har mange Spejdere benyttet den gunstige Lejlighed til at hærde og dygtiggøre sig gennem vel planlagte og godt gennemførte Vinterlejre. Det var netop om dette Emne, at *Peter Svupstik*, Patruljefører for »Bøflerne« i Aarene før og under den forrige Verdenskrig, og undertegnede samtale forleden Aften, da jeg tilbragte et Par hyggelige og fornøjelige Timer i hans gæstfri Hjem. Jeg gjorde mig absolut ingen Forhaabninger om at imponere *Peter Svupstik* med Beretninger fra Vinterlejre, hvor Deltagerne maatte grave sig ud af Teltet, inden de om Morgen kunde smelte en Blok Is og fremstille deres Morgendrik. Nej, hvad Sne og Is og Kulde angaar, da ved jeg fra tidligere Fortællinger, at »Bøflerne« havde oplevet Situationer, som trods enhver Beskrivelse. Ogsaa ved hin Lejlighed fik jeg bekræftet denne Opfattelse. Hvad *Peter Svupstik* og hans gæve Gutter oplevede, da de en Weekend drog ud i Nordsjælland for at rejse deres gamle, faldede Telt, faar Nutidens Spejdere til at maabe. Men lad mig give Ordet til »Bøflerne«s Patruljefører og lyt saa:

»Det havde været en ualmindelig kold Januar Maaned. Trafikken til Lands og Vands havde forlængst maattet indstilles, og selv i Zoologisk Haves Tropehus for Ørken- og Steppefugle maalte man indtil 10 Graders Frost, skønt Dyrepassere var beskæftiget med Døgnet rundt at skovle prima engelske Kul ind i det store Fyr. Samtidig havde det sneet fra Morgen til Aften i henved 3 Uger, saaledes at Meddelelser fra Jylland om, at Udsigtstaarnet paa Himmelsbjerget var begravet i Snemasserne, vandt almindelig Tiltro blandt Hovedstadens Indbyggere. Til Trods for dette i mange Retninger ugunstige Vejrlig besluttede vi os til at drage i Lejr og fandt desaarsag *Splint's* gamle 8 Personers Kælk frem. Herpaa stuvede vi vort Telt, de nødvendige Kogegrejer og vor personlige Bagage, hvorefter vi under Sang og Mundharpemusik forlod Byen af den mest fremkommelige Hovedvej.

Ankomsten til vort Bestemmelsessted gjorde vi den kedelige Opdagelse, at samtlige Teltpløkke var forsvundet, men resolut dyppede vi hele Teltet i Vand, holdt det i to Minutter i reglementeret Facon, hvorefter Teltet, som nu var stivfrossent, kunde opstilles efter Ønske. Da Eftermiddagsteven var drukket, drog vi Arm i Arm ud i Terrainet for at gaa paa Opdagelse. Stor var vor For-

bavselse, da vi et Par Kilometer fra vor lille Lejrplads stødte paa en Troplejr, hvor en halv Snes større Spejdere vimsede rundt; thi i de Tider hørte det absolut til Sjældenhederne, at Spejdere drog i Vinterlejr. I denne Forbindelse maa det samtidig tilføjes, at hine Tider var berygtet for de »Krigstog«, som den ene Lejr aflagde hos den anden, og vi saa allerede i Aanden vort lille pæne Telt forvandlet til Pudseklude og dets retmæssige Indbyggere sendt i natlig Landflygtighed. Det var derfor med nogen Betænkelighed, at jeg indviede den fremmede Fører i vor Boplads' Beliggenhed, ligesom jeg ogsaa tøvede med at indbyde ham og hans Folk til at aflægge os et Besøg i Løbet af Aftenen. Men allerede paa dette Tidspunkt dæmrede en Plan for mit Indre, og straks efter Hjemkomsten blev »Bøflerne« sat i Arbejde med Udførelsen af nævnte Plan.

Vor første Handling bestod i et simpelt Tyveri! Vi stjal en Sø! Den var ikke særlig stor, men til Gengæld næsten bundfrossen, og den leverede os de dejligste Isflager, som under megen Forsigtighed blev transporteret op til Lejrpladsen. I Nærheden af denne løb der en dyb Grøft, og med megen Snilde fik vi anbragt Flagerne over Grøften og stillet mod hinanden som Tagrygge og Endestykker. Samtidig flyttede vi vort eget Telt hen i Flugt med disse improviserede Is-Hytter, hvorefter vi camouflerede Grøften ved Hjælp af tynde Grene og megen Sne. Ogsaa de 7—8 fremstillede »Telte« blev pudret med Sne, og i det tiltagende Tusmørke fik hele Sceneriet en forbløffende Lighed med en større Troplejr. Blot manglede vi nu det tilstrækkelige Antal Indbyggere; men ogsaa dette klarede »Bøflerne«. Da den omtalte Troplejr og hans 8—10 Smedesvende kort efter nærmede sig, gik jeg dem smilende i Møde, idet jeg slog ud med Haanden og bemærkede: »Ja, det er egentlig morsomt, at Troppen har kunnet mønstre saa mange Mand, at det har været nødvendigt at medbringe ikke mindre end 8 Telte!« Og paa det forundrede Spørgsmaal om, hvormange vi da mønstrede, svarede jeg henkastet: »Aah, der er vel et halvt Hundrede Drenge, de 7 voksne Førere ikke medregnet!« Endnu manglede jeg dog at bevise denne Kendsgerning; men heldigvis havde jeg ikke forgæves stilet paa mine herlige »Bøfler«, som nu i de følgende Minutter udførte en pragtfuld Komædie. Thi alt imens jeg førte en aandrigh Samtale med de fremmede Spejdere, myldrede det ind og ud af de 9 Telte af Spejdere »i alle Aldre«. Snart var

Sluttes Side 22.

PRÆMIEOPGAVE

1. Præmie: En Sovepose • 2. Præmie: En Mejs • 3. Præmie: En Økse • 4. Præmie: En Kniv

KUPON

(Indsendes til Korpskontoret inden 1. Februar 1942
med Løsningen)
skriv tydeligt

Navn

Adresse

Vandret:

1. Arkitekturer
11. Paa frosne Vandløb
15. Sikkert
19. Gør Indtryk paa
27. Stimulans
28. Krøniker
31. Løbe
32. Bogstavet
34. Banken
35. Jernbaneforkortelse
36. Forkortelse (paa Redaktioner)
37. Gammel
38. Organer
39. Som 153 vandret
41. Digternavn
43. Alm. Forkortelse
44. Gl. Verbalform
46. Fra Solen

47. Givet Besked
49. Tale paa lang Afstand
51. Iagttages
53. Sige
54. Mærke
55. Til Beklædning
56. Initialer
58. Selvopholdelse
59. Fugl
61. Tegners Initialer
63. Ufred
65. Anbringe en Knap
67. Tidligere Postdistrikt
68. Over Kupédøre
71. Grinen
73. Navn
74. Fartøj
75. Navn paa Brød
76. Pigenavn

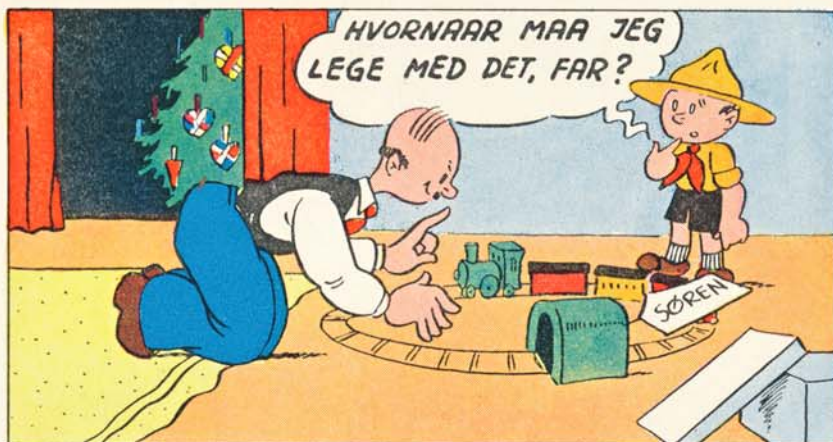
77. Initialer
78. Som 104 vandret
79. Oprørske
82. Næringsmiddel
83. Efterladenskab
84. Bokseudtryk
86. Dengang
87. Higer
90. Stedord
91. Statsforbund
92. Arbejdet tidligt 23/12
98. Navneforkortelse
99. Jydsk Stationsby
100. Tal
101. Drik
102. Vand
103. Udtraab
104. Som 78 vandret
105. Træ
106. Udsagnsord i Nutid
107. Udbrud
109. Tal
110. Fantasiavsen
112. Stedord
113. Tone
114. Pigenavn
115. Tal
116. Presenter
120. Spejderjob
127. »Gule og grønne«
134. Efternavn
135. Udlærte
136. Flamme
137. Som 170 vandret
138. Ved Hjerneoperation
139. Engelsk Betegnelse
140. Freden
141. Udtraab
142. Titelforkortelse
144. Bekræftelse
145. Initialer
146. Forstævelse
147. Som 86 vandret
148. Opvaskemiddel
150. Initialer
151. Daarligt

153. Som 39 vandret
155. Krigsfartøj
157. Som 260 vandret
158. Morskab
159. Had
160. Talord
161. Irriter
162. Væmmelige (gl. Udr.)
164. Patruljenavn
166. Fremmed Mønt
167. Forsyn
170. Som 137 vandret
171. Pigenavn
172. Vandret
174. Træ
175. Paa Sko
176. Træer
177. Driv
180. Vejmateriale
181. Forholdsord
182. Gedigent
185. Embedsmand
187. I Firmabetegnelse
188. Planlæggelse
190. Ø
191. Gøre Stads af
193. Profeterne
196. Lokaler
197. Russisk By
200. Bestemt Ejefaldsform
i Flert. af 55 vandret
202. Løber
204. Københavns Forret-
ningsforkortelse
206. Gammel
209. Bopæl
210. Berømmelse
212. Pigenavn
213. Tovværksudtryk
215. Forkortelse
216. Kompasretning
217. Som 297 vandret
218. Tal
219. Græsgang
221. Strandsten
222. Spiser

224. Tyder
226. Prima
228. Som 237 vandret
230. Korrigere
233. Danselokale
235. Maader
237. Som 228 vandret
239. Barberen
242. Norsk Parti
243. Dyr
245. Tone
246. Paa Kobber
247. Vaaben
249. Smelte
250. Grim
251. Bevidstløshed
254. Initialer
255. Splittede
257. Temperament
260. Som 157 vandret
261. Husdyr
262. Mærke
263. Forliges
265. Rum
267. Opsats
269. Tegn
270. Tone
272. Pigenavn
274. »Efter Ordre«
276. Sammenpasse
278. I Valhal
280. Patina
281. Navn
283. Kulsejler
287. Løbende
289. Gaa ned
290. Initialer
291. Vi
292. Tidsrum
293. Husholdningsgenst.
294. Klappe
295. Tal
297. Som 217 vandret
298. Mulig
299. Jødisk Navn
300. Forsøgene

LIGE FOR LIGE

Tegneserie af Leo Fredsbjerg

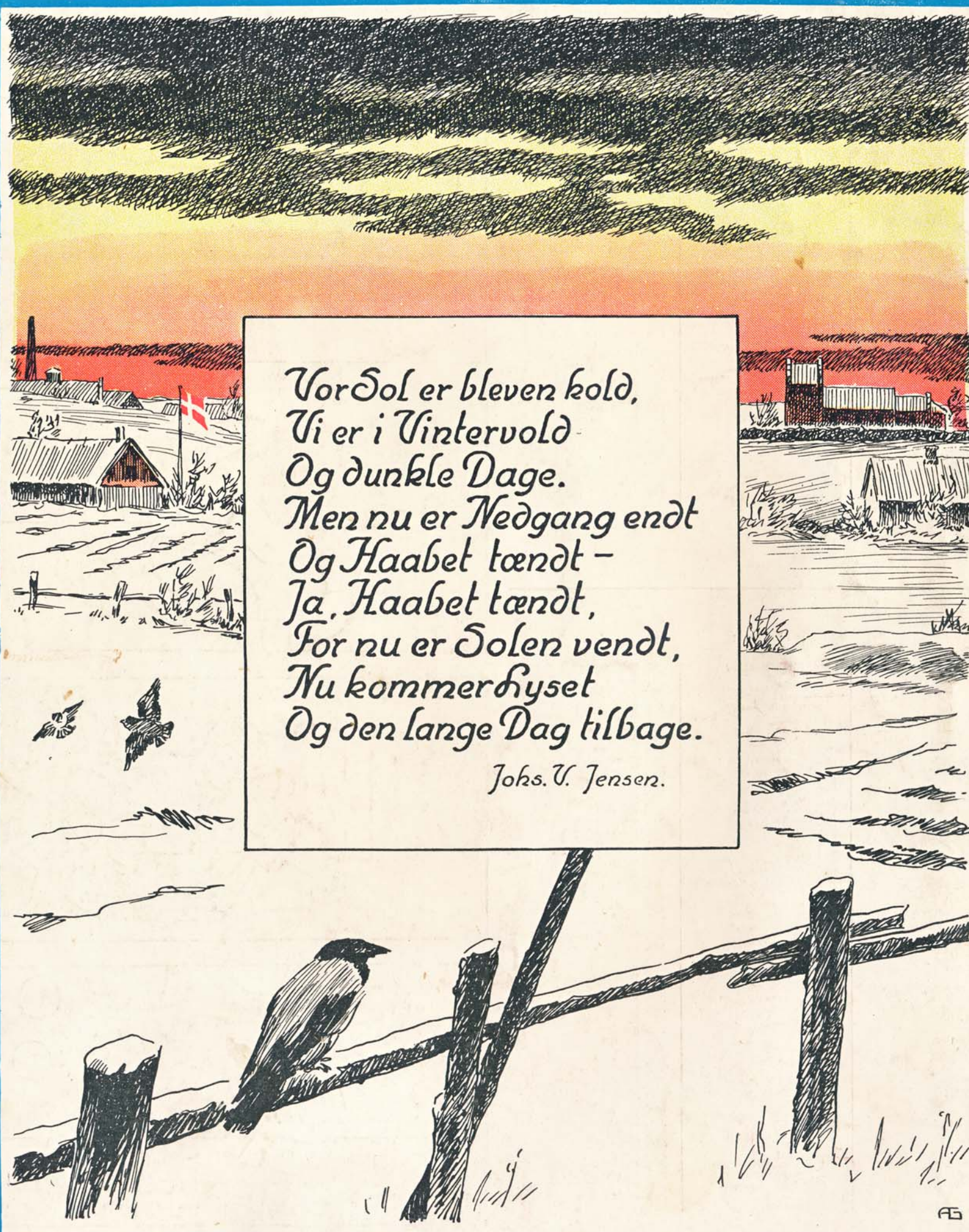

Lodret:

1. Hyl
2. Flod
3. Konsonanter
4. Gl. Benævnelse for
Festtal
5. Gl. Verbalform
6. Stedord
7. Navneforkortelse
8. Dyr
9. Vejmaal
10. Pigenavn
11. Mas
12. Mikroskopisk Begreb
13. Pynt
14. Pengeform
15. I Januar
16. Vinterbeskæftigelse
17. Fordringsfuld
18. Paa Skib
19. Slækkede
20. Tone
21. I Kaminen
22. Flyvere
23. Træ
24. Bindemidlet
25. Laver Uorden
26. Madvarer
29. Digt
30. Rank
33. Bekræftelse
35. By
40. Kongesøn
42. Snavsede
45. Skoleopgave
46. I Lejrne
48. Maalforkortelse
50. Initialer
52. Skaane
57. Biord
60. Juletilbehør
62. Agter
64. Jødisk Navn
66. Gør ked af det
67. Smuk
69. KFUM-Afdeling
70. Ens Konsonanter
72. Forringet
74. Drik
75. Initialer
76. Pigenavn
78. Ulystfølelsen
80. Vaaben
81. Vaskemiddel

81a. Skoleinventar
84. Jordart
85. Kvægruter
87. Initialer
88. Rigtigheden
89. Transmission
93. Lærredsbolig
94. Haven
95. Syg
96. Drengene til Orlogs
97. Gaasestegen
107. Æbler
108. Trætte
111. Rum
116. Bibelsk Navn
117. Uopdragen
118. Navn
119. Talord
121. Mirakel
122. Initialer
123. Ens Vokaler
124. Haarbehandlinger
med Olie
125. Tvetyd
126. Spejderforkortelse
128. Ens Konsonanter
129. Pigenavn
130. Prydbogstavet
131. Udsagnsord
132. Bo
133. Loft
135. Haandværker
138. Filmsbetegnelse
141. Blomst
143. Stedord
149. Blev Greve
152. Instrument
154. I Lejr
156. Spiste
157. Pigenavn (Ejefald)
158. Som 158 vandret
163. Er Kanoner indvendig
165. Kørnesoldaterne
166. Indsæt
168. Karakter
169. Stedord
173. Badested
175. Guitar
178. Solnedgangsfarve
179. Jernbaneforkortelse
180. Del af Kirkeaaet
183. Dyrelid
184. Syltetøj

186. Udsagnsord i Nutid
189. Bindeord
190. Kærlighedsgud
(Ejefald)
192. Levede
194. Træ
195. Forbindelsesmiddel
198. Antal
199. Spil om Gevinster
201. Døgnafsnit
203. Enigt
205. Fæstede
207. Retfærd
208. Æneste Barn
211. Giver
214. Sanseorgan
220. Fiskeredskab
223. Tal
225. Vejrlig
227. Ydelse
228. Tag Vædske
229. Kulturfaktor
231. Gaaet ind paa
232. Tysk By
234. Soge
236. Ryst
238. Beklædningsgenstand
240. Hurtiggang
241. Forkortelse
244. Varemærke
252. Som 274 vandret
253. Landsdel
255. Smag
256. Gnavent
258. Lirekassen
259. Jordart
264. Friske
266. Sige
268. Til Hest
271. Forkølelse
273. Bibelsk Konge
275. Varemærke (Ejefald)
277. Navneforkortelse
279. Farv
281. Kupon
282. Træ (Ejefald)
284. Spise
285. Navn
286. Uplettet
288. Ens Vokaler
293. Fjols
296. Drik

Vor Sol er bleven kold,
Vi er i Vintervold
Og dunkle Dage.
Men nu er Nedgang endt
Og Haabet tændt -
Ja, Haabet tændt,
For nu er Solen vendt,
Nu kommer Duset
Og den lange Dag tilbage.

Johs. V. Jensen.